ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

(KISS OF DEATH)

SIMON WILLIAMS

(Gerilim)

Türkçesi

Şükran Yücel

KARAKTERLER

Zoe Lang: genç bir oyuncu

Bernard: Kriminal psikolog

Brocklebank: Özel Gizli Suçlar Soruşturma Masası'nda Detektif Baş Müfettiş

John Smith

Oyun, Konferans salonundan bozulma bir odada ve John Smith'in metruk dairesinde geçer.

1. PERDE

SAHNE 1: Konferans salonu. Sabah.

SAHNE 2: Konferans salonu. Üç gün sonra.

SAHNE 3: Metruk daire. Aynı gün, bir süe sonra.

2. PERDE

SAHNE 1: Konferans salonu. Ertesi sabah.

SAHNE 2: Metruk daire. Kırk dakika sonra.

SAHNE 3: Konferans salonu. Ertesi gün.

1. PERDE

SAHNE 1

Eski fakat yenilenmiş bir derslik.

Odanın yeraltında olduğu izlenimini ediniriz. Eskinin atmosferi birçok yeni teknoloji donanımıyla silinmiştir. Oda amfi tiyatro şeklindedir. Tiyatro salonu, oditoryumu oluşturur. Oda penceresiz ve ses geçirmezdir. Soldaki ve sağdaki sürgülü kapılar uzaktan kumandayla veya kapıların yanındaki aygıtla açılır. Sıralar, iskemleler, dosya dolapları, telefonlar vb., bir buzdolabı ve kayıt masası vardır. Odanın belirleyici bir özelliği, pratik bir el kamerasına bağlı büyük bir televizyon ekranı (veya daha küçük iki ekran) olmasıdır. Odanın içinde çeşitli teknik aygıtlar ve hoparlörler görünür. Masanın üstünde bir dosya yığını vardır.

PERDE açıldığında sahne karanlıktır.

Uzun bir koridorda iki kişinin ayak sesleri duyulur. Uzakta bir kapı kapanır. Bir kişinin ayak sesleri odaya yaklaşır.

Işıklar yanar.

Kara gözlükler takmış olan suratsız bir adam (Bernard) bir masada oturmakta ve bir dosyaya bir şeyler yazmaktadır. Brockleback, oditoryumun arkasında ayakta durmaktadır. Henüz fark edilmemiştir.

Sürgülü kapılardan biri elektronik olarak açılır ve Zoe girer. Sakız çiğnemektedir.

Bernard kapıyı uzaktan kumandayla kapatır. Aşağıdaki söyleşi sırasında dosyasında not almaya devam eder ve başını kaldırıp Zoe'ya bakmaz.

ZOE: Doğru mu geldim?

BERNARD: Evet.

ZOE: Burayı bir şeye benzetemedim de.

BERNARD: Evet.

ZOE: Neye ihtiyacı var, biliyor musunuz?

BERNARD: Hayır.

ZOE: Demek siz de bu insanlarla çalışıyorsunuz.

BERNARD: Evet.

ZOE: Ama size ne olup bittiğini anlatmıyorlar.

BERNARD: Evet.

ZOE: Kendinizi enayi yerine konulmuş gibi hissetmiyor musunuz?

BERNARD: Hayır.

ZOE: Sohbetinize doyum olmuyor.

BERNARD: Evet.

ZOE: Pek konuşkan değilsiniz.

BERNARD: Evet.

ZOE: Anlaşılan, ağzınızdan evet ve hayırdan başka bir şey çıkmayacak.

BERNARD: Evet.

ZOE: Ben gideyim bari.

BERNARD: Bekleyin burada.

ZOE: Lütfen.

BERNARD: Lütfen. Bekleyin.

ZOE: Harika. Bu cümleyi biraz daha süsleyebilir miyiz acaba? Mesela, “beklettiğimiz için özür dilerim, sıkılmazsınız umarım” ya da, “Uzun yoldan geldiğinizi biliyorum.” – üç aktarmalı trenden sonra bir otobüs yolculuğu ve yağmur altında kısa bir yürüyüş- “buraya gelerek değerli zamanınızı harcadınız ama lütfen, biraz daha sıkın dişinizi” gibi bir şeyler iyi olurdu. Ne dersiniz?

BERNARD: Görev tanımlamam, bu noktada sizinle sohbet etmeyi içermiyor.

ZOE: Sohbet etmek yasak mı?

BERNARD: Görevlerimden biri değil, yazık ki.

ZOE: Yazık.

BERNARD: Lütfen, oturun ve bekleyin. Sessizce.

ZOE: (*Robot gibi oturur.)* Oturma emriniz kabul edildi. Oturma gerçekleşti. (*es)* Göğüslerimi görmeye meraklı değilsiniz galiba?

BERNARD: Hayır.

ZOE: Her zaman güneş gözlüğü mü takarsınız?

BERNARD: Evet.

ZOE: Rahibeyle kör adamın hikayesini duydunuz mu?

BERNARD: Evet.

Zoe, huzursuz kalkar ve odotoryumun içine dikkatle bakar.

ZOE: Merhaba! Hey! Orada kimse var mı? Beklemekten gına geldi.

BERNARD: Evet.

ZOE: Ceeee! (*Bernard'a)* Orada kim varsa, söyle, yoksa çıkıp gidiyorum. Tamam mı?

Oditoryumun arkasından, karanlığın içinden Brocklebank hiç kıpırdamadan yavaş sesle konuşur.

BROCKLEBANK: Olduğun yerde kal!

ZOE: Hey, merhaba!

BROCKLEBANK: İyi akşamlar. Zoe Lang'sınız, değil mi?

ZOE: Evet. Lang'ın sonunda "e" yok. (*Bernard'a)* Tamam mı?

BERNARD: (*notlarını düzelterek)* "e" yok. Tamamdır.

BROCKLEBANK: Yolculuğunuzun yorucu geçtiğine üzüldüm.

ZOE: Siz hep orada mıydınız?

BROCKLEBANK: Yavaş yavaş. Belgeleri getirdiniz mi?

ZOE: (*Bernard'a*) Kız yorum yapmadı.

BROCKLEBANK: Çok doğru. Tamam. "Şimdi memnuniyetsizliğimizin kışı"

ZOE: "Shakespeare'i iyi ezberlemişsiniz."

BROCKLEBANK: "Gerçekten mi?" (*güler)* Bu bir espri, tabii.

ZOE: Peki seyirci gülüyor mu?

BROCKLEBANK: Çok nadir. Sakızı çıkarın ağzınızdan!

ZOE: Güvenlik parolası olarak Shakespeare'i kullanmak biraz demode, değil mi?

Bernard Zoe'ya bir not uzatır; Zoe bunu sakızını atmak için kullanır.

BROCKLEBANK: Sizin dediğiniz gibidir, soyadında "e" olmayan Bayan Lang. Bir dahaki sefere, Spice Girls'in şarkı sözlerini kullanırım.

BERNARD: (*gülerek)* "Shakespeare'i iyi ezberlemişsiniz." Bu çok komik bence.

ZOE: Böylece formaliteleri tamamladık mı?

BROCKLEBANK: Hemen hemen. Beklettiğimiz için üzgünüm.

ZOE: Öyle mi?

Brocklebank oditoryumdan çıkarak sahneye girer.

Takip eden diyalog sırasında Bernard Video kamerayı alır.

BROCKLEBANK: Evet, biraz. Size çay ikram ettiler mi?

ZOE: Hayır.

BROCKLEBANK: Bernard.

BERNARD: Evet, efendim.

BROCKLEBANK: Bayan Lang'e çay ikram etmediniz mi?

BERNARD: Hayır, efendim.

ZOE: Çok koyu bir sohbete dalmıştık, değil mi?

BROCKLEBANK: Çay alır mısınız?

ZOE: Hayır, teşekkür ederim. Buraya neden getirildim? Burası neresi?

BROCKLEBANK: Burası konferans salonu. Arada sırada kullandığımız güvenli bir yer. Atmosferini seviyorum.

ZOE: Sıradan bir ofis fark etmezdi benim için.

BROCKLEBANK: Yeri saptamak sizin üstünüze vazife değil. (*Bernard'a)* Bernard, hazır mısın?

ZOE: Ben hazırım.

BROCKLEBANK: Oturur musunuz, Bayan Lang?

BERNARD: (*Belirli bir sandalyeyi işaret ederek)* Şuraya.

Zoe (olasılıkla arkası seyirciye dönük olarak) oturur. Brocklebank, bir düğmeye basar ve Zoe'nun üstüne bir spot ışığı gelir. Bernard kamerayı çalıştırır, öyle ki, Zoe'nun yüzünü canlı yayın ve yakın çekim olarak ekranda görürüz.

BROCKLEBANK: İyi. Kameranın sakıncası yok, değil mi?

ZOE: Hayır.

BERNARD: Bir şey söyleyin.

ZOE: (*Bernard'a)* Ceketinizin kuru temizlemeye gitmesi gerekiyor.

BROCKLEBANK: Buraya geliş sebebinizi bildiğinizi sanıyorum.

ZOE: İş teklifi, değil mi? Öyle sanıyorum.

BROCKLEBANK: Öyle olmasını isterdim. Bayan Lang- size Zoe diyebilir miyim?

Zoe başını sallar.

ZOE: Evet, tabii.

BROCKLEBANK: Size daha önce ulaşmaya çalıştık. Çocuğunuz için...

ZOE: Çocuğum mu? (*kalkar)* Siz ne diyorsunuz? Joshua'ya bir şey mi oldu?

BROCKLEBANK: Çok üzgünüm.... Lütfen oturun.

ZOE: Ona ne oldu?

BROCKLEBANK: Biz elimizden geleni yaptık.

ZOE: (*bir duraklamadan sonra)* Öldü mü? Öldü mü, demek istiyorsunuz? Olamaz.

BROCKLEBANK: Çok üzgünüm. Hepimiz üzgünüz.

ZOE: Ne oldu? Her şey yolunda, sanıyordum.

BROCKLEBANK: Öyleydi. Ama hiç acı çekmedi. Huzur içinde öldü. Çok tatlı bir çocuk. Biraz çay ister misiniz? Bernard size biraz konyak getirebilir, isterseniz.

ZOE: Alçak herif...

BROCKLEBANK: Pardon?

ZOE: Size durdurmanızı söylemiştim.

BROCKLEBANK: Neden söz ediyorsunuz?

ZOE: Defronskzi davası.

BROCKLEBANK: Ne davası? Neden bahsediyorsunuz?

ZOE: Ne yaptığınızı biliyorum. Dosyaları gördüm.

BROCKLEBANK: (*Zoe'ya doğru yürüyerek)* Hangi dosyaları gördünüz?

ZOE: *(kendine hakim olmaya çalışarak)* Bebeğim... Bebeğim. Alçaklar. (*Onu iterek)* Siz-hepiniz aklınızı kaçırmışsınız.

BROCKLEBANK: İyisi mi, dilinizin altındaki baklayı çıkarın, öyle değil mi Bernard?

ZOE: Laboratuvardaki Martin bana her şeyi anlattı.

BROCKLEBANK: Martin ne biliyor ki? Geri zekalının teki.

ZOE: Geri zekalı, öyle mi? Ben izin vermemiştim. Formu imzalamadım. Onu öldürdünüz-Joshua'mı öldürdünüz. (*kameradan kaçmaya çalışır.)*

Bernard, Zoe'yu takip etmek için kamerayı sağa sola oynatır.

BROCKLEBANK: Lütfen kendinize hakim olun. Olan oldu. Acınızı paylaşıyorum.

ZOE: Şu zımbırtıyı kapatın. Kapatın şunu. Gününüzü göstereceğim. Mahvedeceğim sizi.

BROCKLEBANK: Sizin neyi bildiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok.

ZOE: Size güvenmiştim. Bağışıklık sisteminin bunu kaldıramayacağını biliyordunuz. Onu öldürdünüz.

BROCKLEBANK: Hiç acı çekmedi. Başka seçeneğimiz yoktu.

ZOE: Benim var. Sizi hapse attıracağım. Bu laboratuvar, sahtekarlıktan başka bir şey değil.

BROCKLEBANK: Biz hükümete bağlı çalışıyoruz. Koruma altındayız.

ZOE: Sizin foyanızı meydana çıkaracağım, Bay "Şimdi memnuniyetsizliğimizin kışı" ve hepinizin canına okuyacağım. Anladınız mı?

BROCKLEBANK: Cömert olmaya hazırız, telafi edeceğiz.

ZOE: Öyle mi? Devam edin.

BROCKLEBANK: Çekici bir kadınsınız—

ZOE: Ne? Bu uygun mu?

BROCKLEBANK: Neden olmasın—çok çekicisiniz.

ZOE: Doktor Zeiglemann'ın sayesinde.

BROCKLEBANK: Zeiglemann mı?

ZOE: Suratımdan geriye kalanı, o onardı.

BROCKLEBANK: (*Onu dikkatle inceleyerek)* Doğru mu bu?

ZOE: Evet, patlamadan sonra.

BROCKLEBANK: Korkunç bir kaza.

ZOE: Sabotajdı, bildiğiniz gibi.

BROCKLEBANK: Elbette. Doktor, işini iyi yapmış.

ZOE: Babamın şöhreti tehlikedeydi.

BROCKLEBANK: Babanız?

ZOE: "Thin Air"daydı.

BROCKLEBANK: "Thin Air" mı?

ZOE: Yetmişlerin ünlü rock grubuydu...

Bir aletin sinyal sesi duyulur. Brocklebank spotu söndürür.

Bernard video kamerayı kapatır, klipsli dosyasına not alır.

BERNARD: Hepsi bu. Süre doldu.

BROCKLEBANK: Eğlence ve oyun faslı bitti.

ZOE: (*saatine bakar)*Bitti mi? Bu kadar çabuk mu?

BROCKLEBANK: Çok iyiydiniz. Birinci sınıf. Erkekleri oğlan çocuklarından ayırmak için doğaçlamadan iyisi yoktur.

ZOE: Kadınları da kızlardan. Eğlenceliydi.

BROCKLEBANK: İnsiyatif kullanmasını sevdim, ne dersin Bernard?

Bernard başını sallar.

(Bernard'ın notlarına bakarak) İnsiyatif için ona dokuz vermişsin. İyi not. Dokuz. Bebek olayı, havada kalıyordu. İyi toparladın. Laboratuvar fikri, acayipti. Kederli anne, Defronskzi zımbırtısı da iyiydi.

ZOE: Bir şeyler uydurduk işte.

BROCKLEBANK: Sizin gibi New York'ta oyunculuk eğitimi almış biri için çocuk oyuncağı tabii.

ZOE: Sadece üç aylık bir kurstu.

BROCKLEBANK: (*notları gözden geçirerek)* Doğaçlama ve yaratıcılığınızdan çok etkilendim. Bakalım kaç vermişiz? Hayal gücü için dokuz. Hazır cevaplıkta, çok ender görülen bir on numara. İyi iş çıkardın. Plastik cerrahi ve patlama konusu biraz aşırı kaçtı. Tehlikeli olabilir.

ZOE: Toparlamak için.

BROCKLEBANK: Ama kararlılıkta sadece yedi. Seksilik konusunda yanıtın çok zayıftı. Ben sana iltifat ettim, yemi attım, ama sen kıvırttın.

ZOE: Boktan bir iltifattı. “çekici bir kadınmışım!” Hiç de baştan çıkartıcı değil.

BROCKLEBANK: Burada değerlendirilen benim yeteneğim değil. Bunu kaçırılan bir fırsat olarak olarak görüyoruz.

ZOE: Sizin bileceğiniz iş.

BROCLEBACK: Hamleni beğendim gene de. Şu, “Sizin foyanızı meydana çıkaracağım, Bay “Şimdi memnuniyetsizliğimizin kışı” ve sizin canınıza okuyacağım.” kısmını. Çok iyi. Sekiz.

ZOE: Teşekkür ederim.

BROCKLEBACK: (*nota bakarak)* Oldu mu şimdi? Kılık kıyafet için-- üç.

ZOE: (*Bernard’a)* Aman çok üzüldüm.

BROCKLEBANK: Ah tatlım, başka bir yorum bölümünün altına ne yazdığını bilmek istemezdin.

ZOE: (*klipsli dosyayı çekerek)* “Tahrik edici davranış ve portakal gibi memeler.” Sen iktidarsız küçük bir palavracısın.

BROCKLEBANK: Sakin ol. Hepsi birlikte iyi not tutturdun. Elli üzerinden kırk iki puan hiç fena değil.

ZOE: Sevinmem mi gerek?

BROCKLEBANK: Elbette.

ZOE: Sizin kitabınızda elli üstünden kırk iki yazabilir ama benimkinde “doğaçlama atölye çalışması” için peşin dört yüz pound yazıyor.

BROCKLEBANK: İki de bir bunu hatırlatmak, sizin için bir eksi puan. Sabırlı olmak, sadece kadınlar için değil, herkes için ve özellikle bir ajan için önemli bir erdemdir.

ZOE: Ben üzerime düşeni yaptım, burada oturup sizin gibi iki gerzeğin skor tahtasına ne yazdığını tartışacak değilim.

BROCKLEBANK: İyi özetledin. Daha önce işe girmişsiniz, bilmeniz gerekir.

ZOE: Bütün bunlar, iş için mi?

BROCKLEBANK: Sanki bilmiyormuşsunuz gibi. Tabii ki, işe alınmanızla ilgili. *Cats* müzikali için oyuncu seçmelerinde mi sandınız kendinizi?

ZOE: Keşke öyle olsaydı.

BROCKLEBANK: Bir süredir işsizsiniz galiba?

ZOE: Başımın çaresine bakabilirim.

BROCKLEBANK: Macerayı seviyorsunuz, değil mi?

ZOE: Ben onu demek istemedim.

BROCKLEBANK: Bu tür bir görevin üstüne atlamak, sonu belirsiz bir maceraya benzemiyor mu?

ZOE: Bir bakıma, evet.

BROCKLEBANK: Öyleyse koşullar size uymadığında, şikayet etmeye hakkınız yok.

ZOE: Ücreti geri ödeyip, buradan çıkıp gitme hakkımdan vazgeçmiş değilim.

(*Sürgülü kapıya doğru yürür.)*

Kapı hala kapalıdır.

Kapıyı açın. *(es)* Lanet kapıyı açın.

BERNARD: Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun.

BROCKLEBANK: Sen haklısın. Kızın ağzı bozuk. (*Zoe'ya, çok samimi)* Bayan Lang—Zoe—lütfen oturun. (*Zoe'nun elini sıkar.)* George Brocklebank. Özel Gizli Suçları Soruşturma Masası'ndan Detektif Baş Müfettiş.

ZOE: Kimliğinizi görebilir miyim?

BROCKLEBANK: Şuna da bak. Güldürme beni. Kimlikmiş. (*Bernard'a)* Göster ona.

Bernard klipsli dosyasından bazı belgeleri uzatır ona. Brocklebank'in bir fotoğrafı da vardır.

ZOE: (*fotoğrafa bakarak)* Bu fotoğraf çok eski.

BROCKLEBANK: E ama buna da düşüncesizlik denir, değil mi Bernard? Ve ben saygısızlıktan hiç hoşlanmam.

ZOE: Eski olabilir ama oldukça saygın. *(Bernard'a)* Peki, sen kimsin?

BROCKLEBANK: Onun adı, Bernard Heal.

ZOE: Bu doğru mu?

BERNARD: Evet. Adım bu. Bana Bay Heal diyebilirsin.

ZOE: Senin evraklarını da görebilecek miyim?

Bernard, evraklarını uzatır. Zoe bakar.

Gizli Suçları Soruşturma Masası neden ihtiyaç duydu sana Bernard V. Heal? Güzel konuşma yeteneğinden ötürü mü? V. ne için?

BERNARD: Valentine.

ZOE: Sahi mi? (*Video kamerayı alır. Açar ve Bernard'a tutar. Bernard'ın yüzünü ekranda görürüz. Kara gözlükleri hala gözündedir.)*

Ne biçim bir adamsın sen Bernard Valentine Heal?

BERNARD: Soğukkanlı bir adam. İşte ben buyum.

ZOE: Gerçek mi bu? Bence sen züppenin tekisin.

BERNARD: Teşekkür ederim.

ZOE: Sana neden güven duymuyorum, dersin? Bir kriminal psikolog, bir bilim adamı ve bunu kanıtlayacak bir sürü belgesi var. Şimdi sana bir bakalım. Senin nasıl bir adam

olduğunu söyleyeyim mi, Bernard Valentine Heal? Sen benim tırnağım bile olamazsın.

BERNARD: Şey, üzgünüm.

ZOE: Problemin ne senin? Utangaç mısın, yoksa? Belki de kadınlardan hoşlanmıyorsun? Aklından zorun mu var? Saklamaya çalıştığın ne, merak ediyorum?

BERNARD: Gözlenmekten hoşlanmam. Kimse tarafından gözlenmeden gözlemek isterim. Bu çok mu yanlış? Gözlerimi göz zevkini bozmamak için saklıyorum.--- (*Kara gözlükleri çıkartır.)*

Bernard'ın yüzünü yakın çekim olarak görürüz. Gözleri bembeyazdır. Zoe şok olur. (Kameraya doğru hırıldayarak) Utandığım için.

ZOE: *(şaşkın)* Üzgünüm. Üzgünüm. Düşünemedim...*(Kamerayı kapatır.)*

BERNARD: *(Gözlüklerini takar.)* Bunlar sadece zengin ve ünlü olanlar için değil. Bizim gibi yaralı ve özürlü olanların da işine yarıyor.

BROCKLEBANK: Konumuza dönebilir miyiz?

ZOE: Çok özür dilerim.

BROCKLEBANK: Bernard'ın güvenilirliğini test etmek senin işin değil, Zoe. İnan bana, işini çok ciddiye alan sağlam bir arkadaşımızdır. (*Buzdolabından bir şişe su alır.)* Su ister misin? (*Şişeyi Zoe'ya atar.)*

ZOE: (*Şişeyi yakalar)* Teşekkür ederim. *(suyu içer.)*

BROCKLEBANK: Her neyse, 'e'si olmayan Bayan Lang, siz bizim amaçlarımız için ideal bir adaysınız – (*Bernard'a)* Öyle, değil mi?

Bernard başını sallar.

ZOE: Sizin amaçlarınız derken—

BROCKLEBANK: Oraya geleceğiz. *(Zoe'nun belgelerini inceler.)* Tıbbi tetkik sonuçlarınız da oldukça tatmin edici. Bir iki ilginç görüntü var da... (*kıkırdar)* Ve... (*masanın diğer ucundan bir dosyayı çeker ve inceler.)* zeka testi sonuçları da iyi. Ortalamanın üstünde. (*okur, sonra)* Yalan makinesine girmeyi reddetmişsin, nedenini merak ettim.

ZOE: Yalan söylemek benim işimin bir parçası. Oyunculuk böyle bir şey. Sürekli yalan söylüyorum. Başka biriymişim gibi davranıyorum. Bunu elektronik aygıtlarla saptamak imkansızdır.

BROCKLEBANK: Haklı olabilirsin.

ZOE: Üstelik makineyi kullanan herif salağın tekiydi.

BROCKLEBANK: Bir sürü güvenlik işinde görev almışsın. Bu casusluk anlamına mı geliyor?

ZOE: "adı ne olursa olsun bir gülün—"

BROCKLEBANK: "kokusu aynıdır."... Suç Araştırmaları Masası için bazı gizli görevler ve Narkotikler için bazı işler. Bunlar nasıldı?

ZOE: Heyecanlı.

BROCKLEBANK: Raporlarında baskı altında iyi iş çıkardığını yazmışlar. Soğukkanlı ve dikkatliymişsin.

ZOE: (*Bernard'a)* Gördüğün gibi, memelerden söz etmiyor.

BROCKLEBANK: Burada geçen yıl bir zanlının kolunu kırdığın yazılı.

ZOE: Doğru.

BROCKLEBANK: Dövüş sporları mı yapmıştın?

ZOE: Büyük bir vazoyu fırlattım.

BROCKLEBANK: Para içinde yüzüyor gibi görünmüyorsun.

ZOE: İdare ediyorum.

BROCKLEBANK: Bernard.

Bernard, Zoe'nun dosyasından bir kağıt uzatır.

(okuyarak) Bankadaki hesabından binsekizyüzotuzyedi pound fazla çekilmiş.

ZOE: Benim meselem.

BROCKLEBANK: Haklısınız. Ne kadar kabayım. (*Diğerlerinden ayrı duran dosyayı uzaklaştırır.)*

ZOE: O nedir? O dosya da neyin nesi?

BROCKLEBANK: Özel bilgiler. Çok özel.

ZOE: Eğer benimle ilgiliyse, görmek isterim.

BROCKLEBANK: Sanmıyorum. Biz işimize bakalım. (*Durur. Bernard'a)* İsimleri say.

Bernard birkaç dosya çıkartır, tek tek masanın üstüne yerleştirir. Dosyalarda fotoğraflar ve gazete kesikleri vardır.

BERNARD: Julie Pearson, Anne Marie Mayo, Hayley Foster, Judy Aykroyd...

BROCKLEBANK: Ve Caroline Bryce... Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?

ZOE: (*uzun bir sessizlikten sonra;sarsılmış)* Bırakın gideyim. Gitmek istiyorum. Ben gidiyorum.

BROCKLEBANK: Lütfen, kal.

ZOE: Bunun benim aklıma gelen şey olmadığını söyleyin.

BROCKLEBANK: Bunu yapamam. Böyle bir şey söyleyemem.

ZOE: Hepsi öldürüldü, değil mi?

Brocklebank başıyla onaylar.

Aynı adam tarafından?

Brocklebank başıyla onaylar.

Seri katil mi?

Başıyla onaylar.

Siz onun peşinde misiniz?

Başıyla onaylar.

Gazetelerde ona ne diyorlardı?

BROCKLEBANK-BERNARD: (*Birlikte)* Cerrah.

BROCKLEBANK: Ona cerrah diyorlar.

ZOE: *(Bir gazete kesiğini tutarak.)* Cerrah, evet hatırladım. Kurbanlarını parçalıyor.

BROCKLEBANK: Daha doğrusu, bağırsaklarını ve sakatatlarını ayırıyor. Ayrıntıları duymak istemezsin.

ZOE: (*okuyarak)* "Evsiz kızlara dadanan soğukkanlı cerrah"... "Günümüzün Karındeşeni"... Caroline Bryce... Bu üç ay önceydi... "Cerrah'ın bugünlerde yanlış izler bırakarak, peşindeki polis ekibiyle kedi fareyle oynar gibi dalga geçtiği dedikoduları duyuluyor."

BROCKLEBANK: (*kafa sallayarak)* Alçak herif.

ZOE: "Bir polis yetkilisi son zamanlarda şüphelilerin izini sürdüklerini söyledi."

(Başını kaldırır.) Başka bir deyişle elinizde ipucu yok.

BROCKLEBANK: Yok.

ZOE: Peki siz tam olarak kimsiniz ahbaplar?

BROCKLEBANK: Bu vaka bize beş ay önce verildi. Kısaca özetlemek gerekirse, çok gizli tutulan bir stratejiyle yeni bir şeyler uygulamaya çalışıyoruz.

ZOE: Kullanmaktan kaçındığınız kelime tuzak olsa gerek.

BROCKLEBANK: Lafı ağzımdan aldınız, Bayan Lang.

ZOE: Beni yem olarak mı, kullanmakistiyorsunuz?

BROCKLEBANK: Ben biraz süslemeye çalışıyordum.

ZOE: Bir planınız var mı?

BROCKLEBANK: Olası bir irtibat noktası bulduk.

Bernard bir magazinden bir küçük ilanı okur.

BERNARD: (*okur)* "Yitik kuzular aranıyor. Yaramazlık mı yaptın küçük kız? Yalnız mısın? Mutsuz mu? Meteliksiz misin? Bırak ben sana bakayım. 2237'ye sesli mesaj bırak."

ZOE: Çok şeker. Eee n'apacağız?

BROCKLEBANK: Senin bu işin peşine düşmeni istiyoruz.

ZOE: Hemen mi?

BROCKLEBANK: Önce sana sahte bir kimlik uyduracağız.

ZOE: Bu gerekli mi?

BROCKLEBANK: Evet. Seni onun aradığı tipe uygun hale getireceğiz. Her başvuruyu çok dikkatli araştırıyor. En küçük bir kuşku duyarsa, iş yatıyor.

ZOE: Yani bunu daha önce denediniz, öyle mi?

Bernard huzursuz bir tepki verir.

BROCKLEBANK: (*Bernard'a bir bakış fırlatarak)* Hayır. Senin kimliğini korumamız gerek. Bu vakada daha sonra senin izini sürmesini istemiyoruz.

ZOE: Hiçbir ipucu yok mu, adamın kimliğine dair?

BROCKLEBANK: Hiçbir şey- ne bir parmak izi, DNA için küçük bir saç teli bile yok. Psikologlar bize bir kişilik profili çizdiler. Ama hiçbir işe yaramaz. Elimizde vaka dosyalarından başka bir şey yok.

ZOE: Öyleyse elinizde ideal bir kurban olarak ben varım: peki sonra ne olacak?

BROCKLEBANK: Adamla temas kurunca, senin randevuya gitmeni istiyoruz. Her şey kontrolümüz altında olacak.

ZOE: Dinleme aleti olacak.

BROCKLEBANK: Evet. Biz mümkün olduğu kadar yakında olacağız. Neler olacağını göreceğiz.

ZOE: Adamın itiraf etmesini bekleyeceksiniz ya da bana saldırmasını.

BROCKLEBANK: Öncelikle senin güvenliğini düşüneceğiz.

ZOE: Çok rahatladım. Peki, o bunu yutacak mı?

BROCKLEBANK: Öyle sanıyoruz.

BERNARD: "Arı nerden bal alırsa, ben oradayım/ Çuhaçiçeğinin yaprağında uzanırım."

BROCKLEBANK: Kapa çeneni, Bernard.

ZOE: Silah taşıyacak mıyım?

BROCKLEBANK: Hayır.

ZOE: Ruhsatım var.

BERNARD: Biliyoruz.

ZOE: Ya kabul etmezsem?

BROCKLEBANK: Sana iki katı ödeme yapacak bütçemiz var. Daha önceki ücretinin iki katı operasyon için sana ödenecek. Eğer Cerrah tutuklanır ve mahkum edilirse bir o kadar daha alacaksın.

ZOE: Hım. Vergiden muaf, değil mi?

BROCKLEBANK: Şansını zorlama—biz iyi polisleriz.

Zoe düşünür.

ZOE: Ehliyetime el koydular altı aylığına.

BROCKLEBANK: Kaplan Kaplan operasyonu, sana temiz bir ehliyet sağlayabilir, sanırım, değil mi Bernard?

ZOE: Kaplan Kaplan Operasyonu da ne?

BROCKLEBANK: Şu meşhur şiir. Adamın parolası. Cerrah bunu kendi markası olarak kullanıyor. Oyun oynamayı seviyor...

BERNARD: "Kaplan kaplan, ışıl ışıl parlıyor
Gecenin ormanlarında
Hangi ölümsüz el veya göz—

BROCKLEBANK: Teşekkür ederim...

BERNARD: "---yaratabildi o korkunç simetrini?"

BROCKLEBANK: (*daha yüksek)* Teşekkür ederim, Bernard. Bu arada ceketin hakkında söylediği çok doğru.

ZOE: Devam edin.

BROCKLEBANK: Biz özel bir amaç için kurulmuş küçük bir ekibiz. Tek hedefimiz Cerrah.

ZOE: Ne kadar küçük?

BROCKLEBANK: Operasyonun çekirdek kadrosu olarak üç kişiyiz.

ZOE: Siz ikiniz ve ...?

BROCKLEBANK: Detektif Jerry Collingwood. En üst seviyede gizlilikle hareket ediyoruz.

ZOE: Fark ettim.

BROCKLEBANK: Her türlü dosyaya girebiliyoruz. Bütün verileri kullanma hakkımız var.

ZOE: Farkındayım.

BROCKLEBANK: Operasyonun gizliliği açısından hiç kimseyle temas etmiyoruz.

ZOE: Farkındayım.

BROCKLEBANK: Bunun sonucu olarak biraz da özgürlüğün tadını çıkarabiliyoruz. Değil mi, Bernard?

Bernard başıyla onaylar.

ZOE: Sizi tanımamazlıktan geliyorlar yani.

BROCKLEBANK: Amaca ulaşmak için her yol mubahtır.

ZOE: Burada yol ben oluyorum—bir psikopata yaklaşan.

BROCKLEBANK: Evet, doğru--. Onu yakalamamız gerekiyor. Mutlaka durdurulmalı.

ZOE: Ne kadar zamanımız var?

BROCKLEBANK: Çok acil. Yeni bir kurban vermeden onu bulmalıyız. Yarın seninle hazırlıklara başlamak istiyoruz. Yapılacak çok iş var. Bu operasyonun başarısı ayrıntılarda gizli.

Bernard Zoe'ya kalın bir dosya uzatır. Zoe içine bakar.

ZOE: Bu nedir?

BROCKLEBANK: Bu Natasha Campion'a dair öğrenmen gerekenler. Bu senin sahte kimliğin.

ZOE: O kim?

BROCKLEBANK: Üniversite 1'den terk. Serseri ruhlu bir punk. Paraya ihtiyacı olan bir bağımlı.

ZOE: Tam kurbanlık kuzu.

BROCKLEBANK: Kesinlikle. Tedavi olduğun Rehabilitasyon Merkezi'nden kaçmışsın, sokaklarda sürtüyorsun.

ZOE: (*fotoğrafa bakarak)* Bu o mu?

BROCKLEBANK: Senden iki yaş küçük. Seninle aynı boyda, hemen hemen aynı kiloda--- senin kadar muntazam olmasa da. Saç modelini değiştirmeliyiz.

ZOE: Natasha Campion... Yitik kuzu, kaplanın izini sürüyor... (*Duraklar.)*

Yarın sabah görüşürüz.

Zoe, Brocklebank'le el sıkışır.

Bernard, Zoe'yu çıkışa geçirir.

BERNARD: (*yürürken)* "Arı nerde bal arıyorsa, ben ordayım..."

BROCKLEBANK: (*telefona)* Collingwood? Benim... Evet... Dört dörtlük. Zoe Lang, sonunda "e" yok. Biraz maymun iştahlı ama idare ederiz. Eğitim çok önemli... kesinlikle. Bu senin sorumluluğunda, biliyorum. Tarih tekerrür etmez... *Il faut casser des oeufs pour faire omelette.* Fransızca Collingwood. Lanet olası bir omlet yapmak için yumurtaları kırmak gerekir.

(Güler ve telefonu kapatır.)

Işıklar kararır.

SAHNE 2

Aynı yer. Üç gün sonra.

Sahne başladığında oda karanlıktır. Bernard ve Brocklebank video ekranına bakarak oturur. Zoe'nun Natasha rolünü oynadığı bir videoyu izlerler. Değişen makyajı ve saçıyla oldukça farklı görünür.

Video devam ederken, ışıklar onu izleyen Bernard ve Brocklebank'i aydınlatır.

ZOE: (*ekranda, cep telefonuna konuşur.)* Selam. Benim adım Natasha Campion. Ben... ilan için arıyorum. Şu yitik kuzu şeyi. Acaba bana yardım edebilir misiniz diye düşündüm... (*ne yapacağını şaşırmış)* Çok aptalca davrandım—şimdi nereye başvuracağımı bilmiyorum... Başım dertte... Özür dilerim. Beni arayabileceğiniz bir cep telefonum var ama adresim yok... 0751 5544432... Beni arayacağınızı

sanmıyorum. (*hıçkırarak ağlar)* Bay. (*Kapatır. Çok neşeli bir ifadeyle kameraya)* Bu senin için yeterince acıklı oldu mu, Bernard? Boğazın düğümlendi mi? (*kıkırdar)*

Brocklebank video aletini uzaktan kumandayla kapatır.

BROCKLEBANK: Çok iyi bence. Zavallı minik Natasha. Ezik ve çok üzgün.

BERNARD: Hala bir yanıt yok ama.

BROCKLEBANK: Ne kadar oldu? Üç gün mü? Mutlaka arayacak. Böyle bir yitik kuzuya ilgisiz kalamaz.

BERNARD: Hala kızı enine boyuna araştırmıyordur umarım. Zoe'nun eğitimi nasıl gidiyor?

BROCKLEBANK: Daha çok çalışması gerek. Henüz hazır değil. Nerde şimdi?

BERNARD: (*en uzaktaki dosyayı alarak)* Onunla bunu konuştun mu? Gareth Amca olayını?

BROCKLEBANK: Hayır. Buna gerek var mı? Bütün bunlardan geçmek zorunda mı?

BERNARD: O yüzden burda. Bu kadar uç bir noktada olabilmesinin nedeni bu.

BROCKLEBANK: Ruhun karanlık noktası sendromu mu? (*Dosyayı okur.)* Gareth Brodie... Altı yıl yetmez. Bence ömür boyu hapis yatmalıydı... Bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Bize ne yararı olacak?

BERNARD: Çünkü bu onun örtmeye çalıştığı en karanlık sırrı. Onu silip atmak için on iki yıl tedavi görmüş.

BROCKLEBANK: (*dosyaya değinerek)* Mahkemede de dört gün alçak herifle yüzyüze gelmiş.

BERNARD: Psikiyatristinin raporu çok önemli. Nasıl tepki vereceğini görmeliyiz.

BROCKLEBANK: Neden?

BERNARD: Çünkü kızın kırılma noktası o. Bir anda çökmesine neden olabilir.

BROCKLEBANK: Bu, çok acımasızca, olmaz mı?

BERNARD: Olayın özü bu.

BROCKLEBANK: Henüz değil. Ya hemen toparlanamazsa?

BERNARD: Öyleyse bütün planı iptal edelim.

BROCKLEBANK: Hayır. Devam etmeliyiz.

BERNARD: Ne olursa olsun mu?

BROCKLEBANK: Senin derdin ne?

BERNARD: Dalgalar yaklaştığında Canute ne hissetti acaba? Bütün derdi kendi canını kurtamak mıydı?

BROCKLEBANK: Sen aklını kaçırmışsın Bernard.

BERNARD: Bir genç kızın hayatı tehlikede. Bu kez bunun hesabını vereceksin, arkadaşım.

BROCKLEBANK: Hatırlatmana gerek yok, Bernard.

BERNARD: Bu kez gerçeği saptıramayacaksın. Pisliğini halının altına süpürmek yok.

BROCKLEBANK: Bu konuda anlaşmıştık.

BERNARD: Collingwood'un her şeyden haberi var, değil mi?

BROCKLEBANK: Evet, evet, evet.

BERNARD: Emin misin?

BROCKLEBANK: Elbette. Nasıl olur da haberi olmaz?

BERNARD: Ona güveniyor musun?

BROCKLEBANK: Söylemeye gerek yok.

BERNARD: Gene de söyle—beni rahatlatmak için.

BROCKLEBANK: Tanrı aşkına, Bernard. Collingwood sıkı heriftir, tamam mı?

BERNARD: Sıkı mı? Nasıl sıkı, ne kadar sıkı?

BROCKLEBANK: Her şey yolunda. Ayrıntılar kilit altında.

Bernard kamerayı Brocklebank'e yöneltir ve çalıştırır. Takip eden şu konuşma sırasında Brocklebank'in sıkıntılı yüzünü yakın çekimle ekranda görürüz.

BERNARD: Gel şunu resmiyete dökelim, tamam mı?

BROCKLEBANK: (*kameraya)* Nasıl istersen.

BERNARD: (*kamera çekimi için dış ses doldurur gibi)* Kırmızı kodlu dosyayı görmesi gerekir.

BROCKLEBANK: Hayır. Hiç gerek yok. Henüz değil.

BERNARD: Ve ben hala Zoe'ya Caroline Bryce'dan söz etmemiz gerektiğini söylüyorum.

BROCKLEBANK: Onun konumuzla ilgisi yok. Caroline stres altında denememişti. Rol yapma deneyimi yoktu. Diskalifiye olduk.

BERNARD: Bu bir oyun değil.

BROCKLEBANK: Adamımız için bu bir oyun.

BERNARD: Karşımızdaki masum kızları öldüren manyak bir katil. Bunu unutma.

BROCKLEBANK: Ups! Ne aptalım. Neredeyse unutuyordum. (*Birden alev alarak)* Ağzıma sıçıldı, Bernard, bunun farkındayım. Caroline benim talimatımla hareket ediyordu ve herif onu burnumuzun dibinde hakladı...

Gecenin yarısı bunu hatırlayıp uykumdan uyanıyorum... O herifin kötülük dolu lanet sesini duyuyorum.

BERNARD: Öğrenmesi gerekir mi, onu tartışıyorduk, sanıyorum.

BROCKLEBANK: Zoe'nun Caroline'in polis ajanı olduğunu bilmesine gerek yok. Çok yakında alçak herifi yakalayacağız ve her şey bitecek. Tamam mı? Ben de sonunda rahat bir uyku uyuyabileceğim.

BERNARD: İyi, şu anda ben bir itirazı mı kayda geçiyorum?

BROCKLEBANK: Ne itirazı, Bernard?

BERNARD: Senin operasyon yöntemin hakkında.

BROCKLEBAK: Ne biliyorsun, lanet olası?

BERNARD: Kuralları biliyorum. Ve seni izliyorum. Bunu unutma.

BROCKLEBANK: (*kamera objektifini kapatarak)* Kapat şu şeyi. Dinle, beni beğenmeyebilirsin, Bernard. Buna katlanabilirim. Ben de sana bayılmıyorum. Ama birlikte çalışmak zorundayız, değil mi?

Bernard kamerayı kendine çevirir. Bu kez onun yüzünü görürüz, ekranda, yakın çekim, koskocaman.

BERNARD: Senin tipin olmadığıma üzüldüm. Benim bütün yaptığım, kuşkularımı ve itirazlarımı kayda almak. (*kamerayı kapatır.)*

BROCKLEBANK: Çok zekice bir hareket. Kurnaz herifin tekisin.

BERNARD: Teşekkür ederim.

BROCKLEBANK: Bu sadece bir eğitim egzersizi, bunu unutma, Bernard. Hepsi bu. Bir egzersiz, o kadar. Kızın hazır olması gerek.

Bir sinyal sesi gelir. Brocklebank uzaktan kumanda ile kapıyı açar.

Zoe girer. Ekranda gördüğümüz gibi Natasha Campion gibi giyinmiş, makyaj yapmış, değişmiştir. Çanta taşır, Zoe'nun kendi çantasını, Natasha'nınkini değil.

ZOE: (*belirgin bir şiveyle)* Bu nasıl, uygun mu beyefendiler? Natasha Campion, hayal ettiğiniz gibi olmuş mu? Bana Tasha deyin, lütfen.

BROCKLEBANK: Çok iyi. Dön bakayım şöyle bir. Bu kadar da basit görünmemeli, ne dersin Bernard?

ZOE: Konuşmana gerek yok, hırılda yeter, Bernie.

BERNARD: Rol için biçilmiş kaftan. Tam bir evsiz barksız gibi görünüyor.

ZOE: Bir kurban gibi.

BROCKLEBANK: Punkla naifliğin iyi bir karışımı. Cerrah, naiflikten hoşlanır.

BERNARD: Profilden çıkardığımız bu.

BROCKLEBANK: Cerrah tevazudan hoşlanır.

ZOE: Küçük bir bıçakla yapar işini.

Zoe "Natasha'nın" cep telefonunu çıkarır ve masanın üstüne koyar.

Hala aramadı. Yemi yutmadı.

BROCKLEBANK: Yutacak, merak etmeyin. Şimdi işimiz var. *(Bernard'a bir dosya uzatarak)* Siz bunun üzerinden geçin.

BERNARD: Doğum tarihin?

ZOE: 22 Ağustos, 1985.

BERNARD: Kaç yaşındasın yani?

ZOE: 23.

BERNARD: Kilon?

ZOE: 58 kilo.

BERNARD: Doğum kilon?

ZOE: 3,5 kilo.

BERNARD: Babanın ilk adı?

ZOE: Henry.

BERNARD: Köpeğinizin adı?

ZOE: Sezar.

BERNARD: Anneannenin evinin adresi?

ZOE: Lancester Caddesi, no 37, Basingstoke.

BERNARD: Doğru. Erkek arkadaşının adı?

ZOE: Bernie Waitling.

BERNARD: Sarışın, mavi gözlü mü?

ZOE: Hayır, o bir Hintli.

BERNARD: Üniversitede hangi dersleri aldın?

ZOE: İngiliz edebiyatı, tarih, coğrafya, Fransızca ve...

BERNARD: Ve? Evet ve?

ZOE: Din bilim.

BERNARD: En iyi arkadaşın?

ZOE: Bella Wilkins.

BROCKLEBANK: Wilson. Bella Wilson. Yeteri kadar iyi değil, Zoe.

ZOE: Zoe mu? Zoe kim? Ben Natasha'yım.

BROCKLEBANK: Aferin, bu iyiydi.

BERNARD: Bademciklerin alınmıştı, değil mi?

ZOE: Hayır.

BERNARD: Ne zaman zatürree olmuştun?

ZOE: 97 kışı.

BERNARD: Ne zamandır uyuşturucu bağımlısısın?

ZOE: On sekiz ay önce bağımlı olarak belgelendim.

BERNARD: Otun gramı ne kadar?

ZOE: Yirmi beş papel.

BERNARD: Peki, Ashworth Rehabilitasyon Merkezi'nde seninle ilgilenen hekimin adı ne?

ZOE: Doktor Amanda Jeffries, Ashworth değil, Harmsworth Rehabilitasyon Merkezi.

BERNARD: Kiliseye ne zaman kabul edildin?

ZOE: Edilmedim.

BROCKLEBANK: Edildin.

ZOE: Benim için bir şey ifade etmiyor.

BROCKLEBANK: Yeterince iyi değil. 18 Haziran 1991. Yanıtı bilmiyorsan, ne yapacaktın?

ZOE: Karşı saldırıya geçeceğim.

BROCKLEBANK: Öyleyse kiliseye ne zaman kabul edildin?

ZOE: Bu lanet olası sorgu da neyin nesi? Din dersi sınavında mıyım?

BROCKLEBANK: Bu daha iyi. Sıkı dur.

BERNARD: Kan grubun?

ZOE: Sıfır rh negatif.

BERNARD: Burcun?

ZOE: Aslan.

BERNARD: Annenin kızlık soyadı.

ZOE: Jenner.

BERNARD: En sevdiğin içki?

ZOE: Viski ve kola.

BROCKLEBANK: Polisle çalışıyorsun, değil mi?

ZOE: İstediğiniz bu, değil mi? Bir keresinde bir trafik polisini tartaklamıştım—bu sayılır mı?

BERNARD: Sen bir sahtekarsın.

ZOE: Evet, öyleyim.

BROCKLEBANK: Ne dedin?

ZOE: Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Böyle bir gösteride hiç yer almadım.

BERNARD: Doğru mu bu?

ZOE: Çok umutsuz haldeyim...

BROCKLEBANK: Elbiselerini çıkar.

ZOE: Önce sen.

BROCKLEBANK: Fahişe misin, nesin?

ZOE: Siktir.

"Natasha"nın cep telefonu çalar. Hepsi donar kalır. Bernard düğmeye basar ki, telefon konuşması, hoparlörden duyulabilsin.

Bernard takip eden konuşma sırasında telefon numarasını tespit edebilmek için dışarı çıkar.

BROCKLEBANK: Bu ancak o olabilir. Sen iyi misin?

ZOE: Evet. (*telefona, Natasha olarak) Alo.*

JOHN SMITH: (*hoparlörden)* Alo. Natasha Campion'la mı görüşüyorum?

ZOE: (*telefona)* Evet, benim.

JOHN SMITH: Sesli postama mesaj bırakmışsınız. Bir ilan vermiştim.

ZOE: Ah, evet, doğru. Yitik kuzu şeyi. Yardımcı olabileceğinizi yazmıştınız.

JOHN SMITH: Bu doğru. Genç kızlara yardım etmeyi seviyorum. Başı dertte olan kadınlara. Yol gösterici bir ele ihtiyacı olan masum yavrulara.

ZOE: Nesiniz öyleyse siz, hayır kurumu falan mı?

JOHN SMITH: Dalga geçme, Natasha.

ZOE: Ben fahişe filan değilim.

JOHN SMITH: Öyle söylemedim ki. Sana zarar vermeyecek bir anlaşma.

ZOE: Para mı veriyorsunuz?

JOHN: Emeğinin karşılığını ödeyeceğim. Hepimizin takıntıları var, değil mi?

ZOE: Ne biçim takıntılar?

JOHN: Masum türden. Mesela ben senin—kırmızı bir elbise giymeni isteyeceğim. Parlak kırmızı bir mini etek. Anlıyor musun?

ZOE: Evet.

JOHN: Bu arada ailen senin Harmsworth Rehabilitasyon Merkezi'nden kaçtığını biliyor mu?

Zoe bu bilgi karşısında geri çekilir. Brocklebank onu devam etmeye zorlar.

ZOE: Bunu nasıl öğrendiniz?

JOHN: Hakkında her şeyi biliyorum.

ZOE: Ya, öyle mi?

JOHN: Evet, küçük hanım. Ben çok temkinliyimdir—kibar—ve temkinli.

ZOE: Hayır, ailemle konuşmadım. Yalnız takılıyorum.

JOHN: Nerede kalıyorsun?

ZOE: Bir arkadaşımda.

JOHN: İyi. Şimdi şöyle yapacağız Tasha—Sana Tasha diyebilir miyim?

ZOE: Evet.

JOHN: Beni dikkatle dinle, Tasha. Şimdi Paddington İstasyonuna gitmeni istiyorum. Seni elli dakika sonra tekrar arayacağım. Arkanda istasyonun sesini duymak istiyorum. Anlaşıldı mı?

ZOE: Evet.

JOHN: Oradan bir paket alacaksın.

ZOE: Ben mi? Nasıl?

JOHN: Sen oraya vardığında seni tekrar arayıp anlatacağım. Pakette kaydettiğim talimatları bulacaksın.

ZOE: Talimatlar mı?

JOHN: Benim evimin yolunu tarif eden. İçeri girmen için anahtarlar da olacak.

ZOE: Siz orada olmayacak mısınız? Bu hiç kibarca değil.

JOHN: Önce sen gireceksin içeri.

ZOE: Neden?

JOHN: Sana yabancılara güvenmemeni öğretmediler mi, Tasha? Ben senden çok uzakta olmayacağım. Seninle buluşmak için sabırsızlanıyorum.

ZOE: İsminizi duyamadım.

JOHN: Haklısın. Adım Smith. John Smith.

ZOE: Doğru mu, bu?

JOHN: Evet, Paddington kırk beş dakika.

ZOE: Ben sizi nasıl tanıyacağım?

JOHN: Beni tanıyacaksın, Tasha, merak etme. Bay bay.

John Smith'in telefonu kapatma sesi. Zoe da kapatır. Sessizlik.

ZOE: Bu kesinlikle oydu.

BROCKLEBANK: Evet.

ZOE: John Smith bence on numara manyak.

BROCKLEBANK: Aynı zamanda dikkatli.

ZOE: Bu şimdiye kadar yaptıklarımdan çok farklı, biliyorsunuz. Üçkağıtçıları tuzağa düşürmeye ya da uyuşturucu baskınlarında yem olmaya benzemez bu iş.

BROCKLEBANK: Biz arkanda olacağız hep, seni tehlikeye atar mıyız hiç—

ZOE: Görev çağırıyor beni. Bu adam korkunç biri mi? Onunla nereye kadar gitmeliyim?

BROCKLEBANK: Bu adamı tutuklayabilmemiz için kanıta ihtiyacımız var. Herifi köşeye sıkıştırdık mı, biz orada olacağız. (*Cebinden küçük bir kutu çıkartır, içinden broş şeklinde küçük bir alıcı mikrofonçıkar.)* Bunu nasıl takacağını göstereyim.

Takip eden konuşma sırasında Brocklebank Zoe'ya broşu takar.

ZOE: Bu ne kadar mesafede etkili?

BROCKLEBANK: Şansımız yaver giderse, beşyüz metre kadar. Ama biz daha yakınında olacağız.

ZOE: Siz ne kadar hızlı gelebilirsiniz?

BROCKLEBANK: Oldukça hızlıyız.

ZOE: Cinayete kurban gitmek o kadar uzun sürmüyor. Korkudan ödüm bokuma karışıyor. Bu şeyle yardım isteyebilir miyim? (*Mikrofonu işaret eder.)*

BROCKLEBANK: Biz zamanını biliriz. İhtiyacın olunca, bizi uyarmak için şiir oku.

ZOE: Kaplan Kaplan şiirini mi?

BROCKLEBANK: (*mikrofonu ayarlayarak)* O şiirden herhangi bir dizeyi oku, biz hemen ordayız.

ZOE: Hemen mi?

Çok yakındırlar. Aralarında bir gerginlik hissedilir.

BROCKLEBANK: Dün gece için özür dilerim.

ZOE: Bu kadar çabuk mu pişman oldun?

BROCKLEBANK: Senin baban olacak yaştayım.

ZOE: Bütün mesele bu bence. Gün ışığında mı, bunu sorun etmeye başlıyorsun?

BROCKLEBANK: Evet, öyle. (*Başını diğer yana çevirir.)*

ZOE: "Yaşlı adam genç kızın sabit bakışlarından kaçmak için başını öteye çevirdi."

BROCKLEBANK: Seni istismar ettim.

ZOE: Sence olan bu muydu? Sarhoş muydum?

BROCKLEBANK: Hayır.

ZOE: Ya sen?

BROCKLEBANK: Hayır.

ZOE: Böyle anlar olur, George. Bir anda bagajsız, tarihsiz çıkıp geliverirler. Gelecek kaygısı duymadan.

BROCKLEBANK: İyi de, bu koşullarda uygun değildi.

ZOE: Bırak bunları. Ben incinmiş, yaralı bir insanım. Seninle çok ortak yanımız var.

BROCKLEBANK: Böyle söyleme.

ZOE: Bizim de gereksinimlerimiz var George ve hepimizin de istemediğimiz şeyleri reddetmeye gücü var.

"Georgie Porgie, pastayla krema, öpünce kızları, ağlattı onları."

Zoe, Brocklebank'i şehvetle öper. Adam hiç tepki vermez. Bunun üzerine kız bir yerini çimdikler.

BROCKLEBANK: Ah... "Oğlanlar oynamaya çıkınca sokağa, Georgie Porgie kaçar uzaklara." Bu senin iktidara ulaşma yolun, değil mi?

ZOE: İktidar mı... Sen ne biçim bir insansın?

BROCKLEBANK: Sandığından daha akıllıyım.

ZOE: Sırça köşklerinde yaşayan insanlara ne denir?

Bernard'ın sesi iç telefon sisteminden gelir.

BERNARD: (*dış-ses)* Taş atarak camı kırmak isteyebilirler.

BROCKLEBANK: Bu "dıt dıt" öten aletlere dikkat etmelisin.

ZOE: Haklısın.

BERNARD: (*dış-ses)* Broşun işe yaradığına sevinirsin sanmıştım.

ZOE: Kesinlikle. Bir kız her zaman kıçına sahip olmalı.

BROCKLEBANK: Yaptığın bu muydu?

BERNARD: (*dış-ses)* Onu iyi koruyacağımızdan emin olun, Bayan Lang.

BROCKLEBANK: Neye karşı?

ZOE: İhanet, komplo ve paparazzilerden.

BERNARD: (*dış ses)* Bu alet tamamen temiz. Kaplan Kaplan operasyonu devam ediyor, değil mi?

BROCKLEBANK: (*iç telefon hattına)* Evet, Bernard, tabii.

BERNARD: Öyleyse seni erzak ofisinde bekliyorum, Zoe. Donatıp, göndermek üzere.

ZOE: Neyle?

BERNARD: *(dış-ses)* Yeni başlayanlar için diz üstü kırmızı bir elbiseyle.

BROCKLEBANK: Natasha'nın malzemelerini unutma. Çantası, kimliği, öğrenci kartı, ve bunun gibi şeyler.

ZOE: Tamam. *(Kendi çantasını oraya bırakır.)* Öyleyse Zoe'yu seninle bırakıyorum.

BROCKLEBANK: (*başını sallayarak)* İyi şanslar. Ya da, "şeytanın bacağını kır" dememi mi tercih edersin?

ZOE: İyi şanslar, iyidir. (*Kapıda)* Beni yalnız bırakmayın.

Zoe, çıkar.

Brocklebank bir numara çevirir.

BROCKLEBANK: *(telefona)* Collingwood?... Evet, iyi gidiyor... Otuz yedi dakika sonra. Orada görüşürüz. İyi şanslar... İyi öyleyse: Şeytanın bacağını kır.

(*Kapatır. Sıkıntılıdır. Kısık sesle, kendi kendine)*

"Yıldızlar mızraklarını fırlattığında
Cenneti gözyaşlarıyla suladığında:
O eserini görünce, gülümsedi mi?
Kuzuyu yaratan mı, yarattı seni?"

Kararır.

SAHNE 3

John Smith'in aşağıdaki konuşması sırasında sahne metruk bir daireye dönüşür. Soğuk, eşyasız, havasız ve dökük bir yer. Kötü takılmış bir kapının üstünde vantilatör lambası vardır. Pencerelerin üstüne kırık tahtalar çakılmıştır. Perdeyle bölünmüş bir dolap alanı vardır. Masanın üstünde içinde tekst olan bir dosya durur. Bir müzik seti

göze çarpar. Yerde bir not ve ilk anda göze çarpmayan bir seyahat çantası masanın altında durur.

Karanlıkta John Smith'in sesini işitiriz. Ses bir kasetli teypten geliyormuş gibi cızırtılıdır.

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Merhaba, Tasha, orda mısın? Görüyorsun, her şeyi planlı bir şekilde uygulamak gerekiyor. Şimdi istasyondan çık ve bir taksiye bin. Şoföre sarı kağıdın üzerindeki adresi ver. Şoförle konuşma. Ağzını hiç açma. Adrese ulaştığında zarfın içindeki 20 poundu şoföre ver. Üstü kalsın, de. Taksi gözden kayboluncaya kadar bekle. Sonra güneye doğru 800 metre kadar yürü. 37 numaraya gelince dur. Kapının önüde yeşil bir işaret levhası göreceksin. Tekrar etmeye gerek yok, takip edilmediğinden emin ol. Binaya gir ve bodrum katına in. Önce büyük anahtarı, sonra küçüğü kullan.

Işıklar loş bir şekilde içeriyi aydınlatır. Aynı gün, birkaç saat sonrası. Dışarıda sağnak yağmur. Sahne boyunca şimşek seslerini işitiriz. Şimşek çaktığını tahtaların çatlakları arasından görürüz.

Zoe, ıslak bir şemsiyeyle girer. Kırmızı elbise giymiştir. Broş mikrofon takılıdır. Çantası omzundadır.

Işığı yakar ve etrafına bakınır. Yerdeki notu görür, alır.

ZOE: (*okur)* "Hoşgeldin. Beğenmişsindir, umarım. En azından burada başbaşa kalabiliriz... Masanın orta gözünde bir kaset var. Onu al ve müzik setine tak, lütfen."

Zoe, broş mikrofona bir şeyler söylemek üzereyken, duraklar, acaba odada dinleme aleti var mıdır? Kaseti çıkarır, müzik setine takar ve düğmeye basar. Bu kez ses kalitesi çok daha iyidir.

JOHN SMITH: *(dış-ses)* Bu iyi. Hoşgeldin. Rahatına bak. Bu uzun seremoniyi biraz tuhaf bulabilirsin, ama emin ol, sana zarar verecek değilim.

Zoe, adamın yakında olup olmadığını anlamak için etrafa bakınır.

Haklısın, etrafı iyice incele.

ZOE: *(soğukkanlılığını korumaya çalışarak)* Buna devam edemeyeceğim. Hey, kimse yok mu?

Zoe, perdeyi açar, boştur. Perdeyi tekrar kapatır. Kapıya gider. Kilitlenmiştir.

Takip eden konuşma sırasında ince perde kumaşından sızan bir el fenerinin ışığını görürüz.

Hey. Buradan çıkmak istiyorum. (*Broş mikrofona)* Fikrimi değiştirdim. Gitmek istiyorum. Hey, beni duyuyor musunuz?

JOHN SMITH: (*dış ses)* Kutuda bisküitler var. Çikolatalı olanlardan, yanılmıyorsam, senin sevdiklerinden... İnsanlarla birlikte olmakta her zaman sorun yaşadım. Ne söyleyeceğimi hiç bilmem. Bu yüzden masanın üstündeki dosyanın içinde, konuşmalarımızı benim istediğim şekilde yazdım. Lütfen oradan okur musun?

Zoe dosyadan teksti alır ve ilk sayfayı açar. Okur.

ZOE (*kendi kendine okur)*

JOHN SMITH (*dış-ses) (ikisi birlikte):* "Benim gibi bir adamın kendi gerçekliğini bu şekilde yaratmasını belki acınacak bir şey olarak görebilirsin. Ama lütfen buna katlan ve bu diyalogları elinden geldiğince hakkını vererek oku."

Zoe oturur.

Takip eden konuşma sırasında John Smith sessizce perdenin arkasından ortaya çıkar. Dağcıların kullandığı cinsten yüzünü örten bir kar maskesi takmıştır. Elinde cerrah eldivenleri ve bir tekst vardır. Kıpırdamadan durur ve Zoe'yu inceler.

"Beni ilk gördüğünde sana kötü görünebilirim. İstediğin gibi tepki verebilirsin. Korkabilir ve acı bir çığlık atabilirsin..."

ZOE: (*Ondan habersiz, okur.)* "Oh merhaba, beni korkuttunuz."

JOHN SMITH: (*okur.)* Çok özür dilerim. Merhaba. Siz Natasha olmalısınız. Sonunda karşılaştığımıza sevindim."

Zoe döner, John Smith'i görür, ve çığlık atar, elindeki teksti düşürür.

Takip eden diyaloglarda, teksten okunan satırlar tırnak içindedir, "tekst dışındakiler" tırnaksız.

ZOE: Nerden çıktınız siz? Ne yapıyorsunuz...?

JOHN SMITH: Sakin ol. Sakin ol. Kendini rahat hissetmen için sana zaman tanıyordum...

ZOE: (*çılgın gibi)* Sen o musun—o sen misin? Neden sen şimdi...? Ben...? (*Odanın içinde çırpınarak geri çekilmeye çalışır.)*

John Smith teksti işaret eder. Zoe onu yerden alır ve kaldıkları yeri bulur.

JOHN SMITH: (*repliğini tekrar okur)* "Merhaba. Siz Natasha olmalısınız. Sonunda karşılaştığımıza sevindim."

ZOE: “Siz John Smith’siniz.”

JOHN SMITH: Evet.

ZOE: “Herkesin size ne kadar az rastlanan bir ad olduğunu söylediğine eminim. Küçük bir kahkahayla.” Pardon. (*Repliği küçük bir gülüşle tekrarlar.)* “Herkesin size ne kadar az rastlanan bir ad olduğunu söylediğine eminim.”

J. SMITH: “Evet.”

ZOE: “Nasılsınız? Bana küçük bir sürpriz hazırlamışsınız.”

Tokalaşırlar. Adamın eli hala lastik eldivenlidir.

JOHN SMITH: “Özür dilerim. Burasını beğendiniz mi?”

ZOE: “Ah, evet. Çok sevimli. Çok sıcak.”

JOHN SMITH: “Memnun oldum. Tam hayal ettiğim gibisiniz---“

ZOE: (*Sözünü keserek)* “Teşekkür ederim.”

JOHN SMITH: (*onu durdurur.)* “---ürkek, masum, görünüşe bakılırsa, naif.”

ZOE: (*düzelterek)* “Teşekkür ederim. Beni şımartıyorsunuz. Ben sadece yolunu şaşırmış, basit bir kızım...” Bakar mısın, bu şeyi yüzünüzü saklamadan yapsanız, olmaz mı? Sinirime dokunuyor.

JOHN SMITH: (*öfkeli)* Yüzümü mü görmek istiyorsun?

ZOE: Bu çok mu mantıksız?

JOHN SMITH: Yüzümü görürsen, her şey değişir. Bir kez yüzümü gördün mü—her şey biter.

ZOE: Ne demek istiyorsun?

JOHN SMITH: Dönüşü olmayan bir yola girdik. Bunu gerçekten istediğinden emin misin?

ZOE: Hayır. Tamam. Böyle kalsın. Bu kar maskesi uygun. Lütfen çıkartma.

JOHN SMITH: Hayır, çıkartıyorum. Her şeyi berbat ettin.

ZOE: Hayır.

JOHN SMITH: Çıkartıyorum. (*Kar maskesini çıkartır.)*

Zoe gözlerini kapatır.

Bana bak. Gözlerimin içine bak, Tasha. Hadi ama. (*bağırarak)* Bana bak, diyorum.

Zoe yavaş yavaş gözlerini açar. Bakışırlar.

JOHN SMITH: (*Teksti işaret ederek)* Devam edebilir miyiz artık? Nerde kalmıştık? Evet... *(okur)* "Tam hayal ettiğim gibisiniz—ürkek, masum ve görünüşe bakılırsa naif."

ZOE: (*rolüne girerek)* "Teşekkür ederim. Beni şımartıyorsunuz. Ben sadece hayatta yolunu şaşırmış bir kızım."

JOHN SMITH: "Sana yardım edebileceğimi düşünüyorum, Tasha."

ZOE: "Siz çok kibar bir erkeksiniz, John. Sizin yanınızda kendimi güvende hissediyorum şimdiden. Öylesine güçlü bir kişiliğiniz var ki. Aslan gibisiniz."

JOHN SMITH: "Gururumu okşadınız. Viski mi, kola mı arzu edersiniz? Yanılmıyorsam, bunları tercih ediyordunuz?"

ZOE: "Tabii, neden olmasın? Teşekkür ederim."

JOHN SMITH: "Geleceği planlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünürüm hep."

(*Önceden hazırlanmış olan içkisini perdenin arkasından alarak Zoe'ya verir.)*

"Buyrun."

ZOE: "Bu harika." (*bir yudum alır)* "Çok güzel. Teşekkürler."

JOHN SMITH: "İlk buluşmamızın doğal ve samimi olması için hazırladım."

ZOE: Gerçekten öyle. (*yanlış telafuz ederek) "Que sera sera."*

JOHN SMITH: (*Onu düzelterek) "Que"(Key) "Que sera sera"* İtalyanca. Ne olacak, ne olacak?

ZOE: Evet... "*Que sera sera*"

JOHN SMITH: "Çok ileri gitmediğimi umuyorum."

ZOE: "Hayır, John, ben de kadere inanırım. Yaptığımız her şey, alnımıza yazılmıştır. Yaptığımız seçimler, yanılsamadan ibarettir, öyle değil mi?"

JOHN SMITH: “Bu çok doğru, Natasha. Hiçbirimizin yaşam veya ölüm biçimimizi seçme şansı yok.”

Kadeh tokuştururlar.

“Şerefe.”

ZOE: “Şerefe.” (*oturur.)*

JOHN SMITH: “Lütfen, oturun.”

Zoe ayağa kalkar, sonra gene oturur.

ZOE: “Teşekkür ederim.”

JOHN SMITH: “Heyecanlanmış gibisiniz, Tasha.”

ZOE: “Çok heyecanlıyım, John. Durumumuz heyecan verici. Burada iki çocuk gibiyiz.”

JOHN SMITH: “Nabzınız nasıl da hızlı atıyor.”

ZOE: “Evet, kesinlikle öyle, John.”

JOHN SMITH: “Çok mutluyum. Kanın damarlarından fışkıracak gibi, değil mi?”

ZOE: “Evet, içim içime sığmıyor. Avuçlarım terliyor.”

JOHN SMITH: “Öyle mi?”

ZOE: “Evet.”

JOHN SMITH: “Terli mi?”

ZOE: “Evet.”

JOHN SMITH: “Ne güzel, burada ikimiz başbaşayız. Korkmuyorsun, değil mi?”

ZOE: “Sana güveniyorum, John.”

JOHN SMITH: “Benim dürüst bir adam olduğumu göreceksin, Tasha. Dürüst ve titiz.”

ZOE: “Birinin bana bakmasını istiyorum.”

JOHN SMITH: “Yanılmıyorsam, yaramaz bir kızsın, sen.”

ZOE: “Evet, doğru John. Muzır şeyler geliyor bazen aklıma. Kafam karışıyor. Ama genellikle çaresiz ve yardıma muhtaç bir kızım.”

JOHN SMITH: “Evet, bana da öyle gelmişti.”

ZOE: “Bazen kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki.”

JOHN SMITH: “Ben de, öyle, Tasha.”

ZOE: “Alınyazısına inanıyorum. Kadere.”

JOHN SMITH: “Ben de. Ne kadar çok ortak yanımız var.”

ZOE: “Neden yanıma oturmuyorsun?”

JOHN SMITH: (*oturur.)* “Teşekkür ederim.”

ZOE: “Ne diyordum--- hepimizin karanlık bir yanı var.”

JOHN SMITH: “Devam et.”

ZOE: “İyi bir kız olmaya çalışıyorum ama günümüzün kızları gibi benim de hakim olamadığım arzularım var.”

JOHN SMITH: “Fantaziler mi, demek istiyorsun? Ah, evet, anlıyorum seni. Genç kızların erotik fantazilerini anlıyorum.” (*Tekstin dışına çıkar.)* Onların fethedilme ve cezalandırılma arzularını... Bakıyorsun, kocalarıyla mutlu bir hayat sürüyormuş gibi görünüyorlar. Bahçeli bir banliyö evinde, perşembe günleri tenis oynayarak, komşularla toplanarak, tatillerde karavanla pikniğe giderek—(*çok heyecanlanmış gibidir)* – ama bütün bunlar onlara yetmiyor. Çünkü hormonları onları günaha ve pisliğe sürüklüyor. Gazetelerdeki tüm bu açık saçık haberler, ve köşede son model arabasıyla bekleyen o pezevenk, bana kadınların başka ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Benim bilmediğim ihtiyaçlar.

Zoe donakalmış, korkuyla tekste bakar. John Smith kendini toparlayarak tekstinde yerini bulmaya çalışır.

ZOE: Ben biraz... kayboldum. Şuradan devam edelim mi? (*okur.)* “günümüzün kızları gibi benim de hakim olamadığım arzularım var.” (*sayfayı gösterir.)* Sonra siz...

JOHN SMITH: Özür dilerim. (*Tekrar okur.)* "Fantaziler mi, demek istiyorsun? Ah, evet, anlıyorum seni. Genç kızların erotik fantazilerini anlıyorum. Senin böyle bir fantazin var mı?"

ZOE: "Ben ahlaksız düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum John ama seninle dans etmeyi çok isterim."

JOHN SMITH: "Şimdi mi? Oh! Tamam. Ben pek iyi dans edemem ama. Hangi müzikle dans edeceğiz? Sen seç."

ZOE: "Dean Martin'in *Volare, Nel Blu di Pinto di Blu* nasıl olur?"

JOHN SMITH: "Çok iyi seçim. Ben de onu çok severim." (*Müzik setinde bir düğmeye basar ve birden şarkı önceden hazırlanmış gibi çalmaya başlar.*

"Dans edelim mi?"

Oldukça resmi bir biçimde dans ederler, Zoe'nun elinde teksti vardır.

ZOE: "Çok iyi dans ediyorsunuz."

JOHN SMITH: "Tek vücut gibiyiz, değil mi?"

ZOE: "Bu, çok romantik."

JOHN SMITH: "Saçın öyle güzel ki. Parfümün de. Çok çekicisin."

ZOE: "Teşekkür ederim. Sen de öyle güçlü bir erkeksin ki."

JOHN SMITH: "Ne düşünüyorsun?"

Zoe sayfayı çevirir. Tekstte bir öpücük olduğu bellidir.

ZOE: Bekle, bir dakika... "Birbirimizi henüz yeni tanıyoruz ama..."

JOHN SMITH: "Ne söyleyecektin, Tasha?"

ZOE: (*zorlanarak*) "Oh, John, öp beni."

Mesafeli olarak hafifçe öpüşürler. Zoe kendini kurtarır ve teksti masanın üstüne koyar.

ZOE: Daha fazla devam edemeyeceğim. Eve gitmem gerekiyor. Darılmaca yok. Lütfen, kapıyı açar mısın?

JOHN SMITH: Hayır bu doğru değil. Böyle söylememen gerekiyor.

ZOE: Yapamayacağım. Delirmek üzereyim. Eve gitmek istiyorum.

JOHN SMITH: Senin evin yok. Unutma.

ZOE: Kapıyı aç, lütfen.

JOHN SMITH: Hayır, hayır. Böyle bitemez. (*aklı başında)* Bunu yarım bırakamayız. Lütfen gitme, kal. Devam et, lütfen...

Zoe seçeneklerini değerlendirir. Mikrofona güvenir. Adam belki de kontrol edilebilir.

John Smith müziği kapatır. Aşağıdaki konuşma sırasında kravatını çıkartır.

Tekstsiz konuşmaya devam ederler.

ZOE: Tamam, kalıyorum. Ama buna devam etmeyelim, olur mu? (*Teksti bir kenara koyar.)* Normal insanlar gibi konuşalım. Gerçek John'la konuşmak istiyorum.

JOHN SMITH: Gerçek beni sevmeyebilirsin.

ZOE: Bir deneyelim.

JOHN SMITH: Senin için ben zırdelinin tekiyimdir.

ZOE: Sanmıyorum.

JOHN SMITH: Sahi mi?

ZOE: Zırdeliye benzemiyorsun.

JOHN SMITH: Peki, bu psikopatlar sence neye benzerler?

ZOE: Sen söyle. Benim hiçbir fikrim yok.

John Smith elinde kravatıyla Zoe'ya yaklaşır. Zoe donup kalır.

JOHN SMITH: (*Bir çeşit şaka gibi)* Hoo, hi, ho--- Beyaz adamın kan kokusunu alıyorum.

Net bir sessizlikten sonra ikisi de beceriksizce gülerler.

ZOE: Bunun gibi bir şey.

JOHN SMITH: Bugünlerde bunlardan çok var, değil mi?

ZOE: Olabilir.

Aşağıdaki konuşmalar sırasında şimşek ve yıldırım sesleri duyulur. Ani ve düzensiz şimşek parlamaları.

JOHN SMİTH: Şimdi peşinde oldukları biri var. Neydi adı? Şu hani kurbanlarını şey eden?

ZOE: Hangisi? Ne eden?

JOHN SMITH: Kurbanlarının uzuvlarını parçalayan. Genç kızları.

ZOE: Cerrah. Cerrah diyorlar ona.

JOHN SMITH: Şışşş. (*es)* Bunu ağzına alma, Tasha, onun adını yüksek sesle söyleme. Hayalet görmüş gibi oluyorum.

ZOE: Neye benziyor acaba?

JOHN SMITH: Tamamen normal birine, sanırım. Senin gibi, benim gibi sıradan birine.

ZOE: Dışardan bakınca öyle olabilir.

JOHN SMITH: Belki de çok güvendiği bir kadından kazık yemiş biridir. Aldatılmıştır.

ZOE: İntikam mı alıyor, sence?

JOHN SMITH: Bir ihtimal, olabilir.

ZOE: Çok zeki olmalı- bu kadar zamandır yakalanmadı.

JOHN SMITH: Bence onu hiç yakalayamayacaklar.

ZOE: Öyle mi diyorsun?

JOHN SMITH: Bunu sadece düşünmek bile tüylerimi ürpertti. Sen ne diyorsun, Natasha, birisi mezarının üstünde yürüdü mü...?

Zoe'nun telefonu çalar. Kötü bir zamanlamadır. Telefonu çantasından çıkartır. John Smith, Zoe'nun bileğini sıkıca kavrar ve telefonu elinden kapar. Çalmaya devam eder.

JOHN SMITH: Ah canım, ah canım. Telefon beklediğin biri var mı?

ZOE: Hayır... Belki de annemdir.

JOHN SMITH: Şu anda rahatsız edilmek istemiyoruz, değil mi?

ZOE: Bırakın çalsın.

JOHN SMITH: (*telefonu tatlı bir sesle yanırlar.)* Alo. Kiminle görüşmek istiyorsunuz? Natasha Campion mı? Yanlış numarayı aradınız herhalde, canım. Ah, özür dilerim. Can sıkıcı, değil mi? ... Burada bu isimde birisi olmadığı için üzgünüm. ... (*Neşeli güler.)* Öyleyse yanlış çevirdiniz, tatlım. (*kapatır.)*

ZOE: Kimdi?

JOHN SMITH: Baban olduğunu söyledi. Nerede olduğunu merak ediyormuş. Adresini kaybetmiş.

ZOE: Zavallı sersem babalık.

JOHN SMITH: Natasha Campion'la konuşmak istediğini söyledi. Ona burada bu isimde birinin olmadığını söyledim.

ZOE: Duydum.

JOHN SMITH: Neden böyle söylediğimi sormayacak mısın?

ZOE: (*Telaşını frenlemeye çalışarak)* Neden?

JOHN SMITH: Çünkü ikimiz de burada bu isimde biri olmadığını biliyoruz.

ZOE: Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben Natasha Campion'ım.

JOHN: Ha ha ha.

Bir sessizlik. Zoe teksti alır ve nerede kaldıklarına bakar.

ZOE: (*okur.)* "En iyisi ben gideyim artık."

JOHN SMITH: Hiç sanmıyorum.

Zoe kasten tekste bakar dikkatle.

ZOE: "Belki de gitsem iyi olacak."

John Smith ona bakar. Zoe ona teksti gösterir.

ZOE: Sıra sende. (*onun repliğini okur.)* "Seninle tanıştığıma sevindim, Tasha, belki gene buluşuruz." diyorsun.

JOHN SMITH: Saçma.

ZOE: Ve ben de: "Sevinirim--- belki haftaya beni tekrar davet edersin." diyorum.

JOHN SMITH: Saçma. Saçma. Saçma.

ZOE: "Şimdilik, hoşça kal, öyleyse. Öpüşürler. Kız çıkar."

John Smith, Zoe'nun tekstini alır, yırtar. Şimşek çakar. Yıldırım gümbürder.

JOHN SMITH: Artık rol yapmak yok. Oyun bitti.

ZOE: Ne demek istiyorsun?

JOHN SMITH: Kimsin sen?

ZOE: Kim olduğumu biliyorsun. Natasha Campion'ım.

JOHN SMITH: Güvenimi kötüye kullandın, küçük hanım. İstismar ettin. Beni kalbimden yaraladın. Hakarete uğradım.

ZOE: Sen kafadan sakatsın, bunu biliyor musun, John Smith ya da her kimsen?

JOHN SMITH: Köşeye sıkıştık mı, ne yapacaktık?

ZOE: Ne diyorsun?

JOHN SMITH: Karşı saldırıya geçecektik, değil mi?

ZOE: Ben, Natasha Campion'ım ve eve gitmek istiyorum.

JOHN SMITH: Otur oturduğun yerde. Hiçbir yere gitmiyorsun.

Aşağıdaki satırlarda John Smith seyahat çantasından beyaz bir örtü çıkartır ve masanın üstüne serer.

ZOE: Bu da ne?

JOHN SMITH: Hakkında araştırma yapmayacağımı mı sandın? Himayeme alacağım kızı merak etmeyecek miydim?

ZOE: Benim gizleyecek bir şeyim yok.

JOHN SMITH: Öyle yardımsever bir kadın ki, şu Harmsworth Rehabilitasyon Merkezi'ndeki doktorunun adı neydi...?

ZOE: Dr. Amanda Jeffries.

JOHN SMITH: Sağolsun, çok yardımcı oldu. Küçük yeğenim Natasha Campion'la sahilde bir gezinti yapmak istediğimi söyleyince, hiç zorluk çıkartmadı.

ZOE: Bu ne zaman oldu?

JOHN SMITH: Dün. Güneşin dalgasız denizin üstünde batışı harikaydı

ZOE: Sana inanmıyorum.

JOHN SMITH: İnanmayacaksın ama Tasha fasulyeli tost yiyor. Tostunun içine kaynamış yumurta ile haşlanmış fasulye koyuyor.

ZOE: Evet. (*yardım çağrısı olarak)* "Kaplan Kaplan, ışıl ışıl parlıyor" şiirini biliyor musun?

JOHN SMITH: Sana bir armağan getirdim.

John Smith, seyahat çantasından sıkıca kapatılmış mühürlenmiş, saydam bir plastik torba çıkartır. İçinde sakatat, kırmızı kan ve katı maddelerle kırmızı sıvının karışımı bir şeyler olduğunu görebiliriz.

ZOE: "Hangi ölümsüz el veya göz
Yaratabildi o korkunç simetrini"?

JOHN SMITH: Çok iyi. Bakalım burada neler varmış?

Zoe, şiir okumayı sürdürür- destek ekibine çılgınca bir yardım çağrısıdır bu.

ZOE: "Hangi uzak derinlerde ve göklerde
Yandı senin gözlerinin ateşi?"
(*plastik torbayı görür."* Bu ne?
"Hangi kanatlar cesaret eder uçmaya?
Hangi el, cüret eder ateşine dokunmaya?"

JOHN SMITH: Natasha Campion'dan sana bir hatıra, getirdim.

John Smith cebinden bir bıçak çıkartır ve plastik torbayı keserek açar. Kanlı parçalar beyaz örtünün üstüne saçılır.

Şimşek çakar. Yıldırım düşer.

ZOE: Hayır. Hayır. Hayır. (*Geri çekilir. Hala üçüncü kıtayı söylemeye çalışır. İçini çekerek ve dehşet içinde çığlık atarak)*

"Hangi omuz ve hangi yetenek
Senin kalbinin kaslarını bükebildi?
Ve kalbin çarpmaya başladığında,
Hangi korkulu el, hangi korkulu ayak?"

PERDE

İKİNCİ PERDE

Konferans salonu. Ertesi günün sabahı.

Perde açıldığında, Brocklebank ve Bernard masada oturup bir kaset kaydı dinlerler. Zoe'nun 1. Perdenin sonundaki çığlığı duyulur.

BROCKLEBANK: Bunu baştan al.

Bernard teybi geri sarar ve biz 1. perdenin sonunu tekrar dinleriz.

ZOE: "Hangi ölümsüz el veya göz
Yaratabildi o korkunç simetrini"?

JOHN SMITH: Çok iyi. Bakalım burada neler varmış?

Zoe, şiir okumayı sürdürür- destek ekibine çılgınca bir yardım çağrısıdır bu.

ZOE: "Hangi uzak derinlerde ve göklerde
Yandı senin gözlerinin ateşi?"

Bu ne?

"Hangi kanatlar cesaret eder uçmaya?
Hangi el, cüret eder ateşine dokunmaya?"

JOHN SMITH: Natasha Campion'dan sana bir hatıra olarak, getirdim.

ZOE: (*teypten)*Hayır. Hayır. Hayır. (*Geri çekilir. Hala üçüncü kıtayı söylemeye çalışır. İçini çekerek ve dehşet içinde çığlık atarak)*

"Hangi omuz ve hangi yetenek

Senin kalbinin kaslarını bükebildi?

Ve kalbin çarpmaya başladığında,

Hangi korkulu el, hangi korkulu ayak?"

Seni alçak... Öldürdün onu. Manyak herif... Öldürdün kızı. Yaklaşma bana... İmdat! İmdat!

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Kes sesini. Bağırmayı kes.

ZOE: (*dış-ses)* Beni de öldüreceksin. Sen O'sun, değil mi?

JOHN SMITH: (*dış ses)* Sakın bunu söyleme.

ZOE: (*dış-ses)* Onu öldürdün.

JOHN SMITH: (*dış ses)* Defol.

ZOE: (*dış ses)* Ne?

JOHN SMITH: Defol burdan. Ne cesaret buraya gelip beni kandıracağını sanırsın? Ne yapıyor bu herifler, akıllarınca, beni tekrar mı tuzağa düşürecekler? Aptal mı sandınız beni? Çık dışarı!

ZOE: Ne?

JOHN SMITH: (*dış ses)* Üstlerine söyle, acınacak haldeler. Çık dışarı.

Bir kapının açıldığını ve Zoe'nun bağırarak sokağa çıktığını işitiriz. Bernard teypi ileri sarar.

BROCKLEBANK: (*dış-ses)* Zoe, Zoe iyi misin? Zoe çabuk arabaya gir...

ZOE: Alçak herif!

Brocklebank'e hatırı sayılır bir tokat indirdiğini ve onun tepkisini işitiriz.

Brocklebank teybi durdurur. Başını masaya doğru eğer.

BERNARD: Herkesin başına gelebilirdi.

BROCKLEBANK: Kapa çeneni, Bernard.

BERNARD: Adam kaçtı. Kendimizi suçlamayalım. Gizli operasyonlarda bu tür riskler vardır—elimizde yeterli adam ve malzeme olmadığı için...

BROCKLEBANK: Kapa çeneni.

BERNARD: Natasha kurtuldu. Zoe kurtuldu. Daha kötüsü de olabilirdi.

BROCKLEBANK: (*kafası hala eğik.)*Eğer çeneni kapamazsan, dolma kalemi burnuna sokacağım.

Telefon çalar, Bernard yanıt verir.

BERNARD: (*telefona)* Alo. (*Elini ahizenin üstüne koyarak, Brocklebank'e)* Collingwood, seni istiyor.

BROCKLEBANK: Ben onu sonra ararım.

BERNARD: Şu anda bir toplantısı var... Hayır, doğru söylüyorum... Yanlış adres almışız... Evet. Sahte plakası olan arabalar duymuştum ama evlerin de sahte numaralandığını hiç görmemiştim. Evet tümüyle oyuna geldik. ... Evet, evet, aynen geçen seferde olduğu gibi. ... Gene de her şey daha kötü olabilirdi. ...Tamam, oldu. ... Laboratuvar raporu neyi doğruluyor? ... Harika. ... Zoe iyi. Evine döndü. ... Umarım, gelir. Size haber veririm. .... Ciao. (*kapatır.)*

BROCKLEBANK: Eeee?

BERNARD: Sakatat domuz ciğeriymiş.

BROCKLEBANK: Collingwood ne diyor?

BERNARD: Hayal kırıklığına uğradığını söylüyor.

BROCKLEBANK: Harika.

BERNARD: Ben hala Cerrah olduğundan emin olamayız diyorum. Bir taklitçi de olabilir.

BROCKLEBANK: Hayır. Bu bizim adamımız. O her zamanki gibi bize parmağıyla işaret çekiyor.

BERNARD: Elimizde hiçbir delil yok. Ne bir parmak izi, ne ses karşılaştırması, ne de bir itiraf.

BROCKLEBANK: Haklısın, hiçbir şey yok. O yüzden "o" diyorum ya. Onun söyleyiş tarzı bu, "Geri çekil, beni yalnız bırak."

BERNARD: Geçen sefer olduğu gibi.

BROCKLEBANK: Geçen sefer hakkında konuşmaktan vazgeçer misin, Bernard? Caroline Bryce aynı şey değildi.

BERNARD: Gene de Zoe'yu bu konuda uyarmalıydık.

BROCKLEBANK: Neden, ne amaçla?

BERNARD: O zaman hazırlıklı olurdu.

BROCKLEBANK: Sanmıyorum. Orada olan şey bir defaya mahsustu.

BERNARD: Sen öyle san, laboratuvarda hala onu çözmeye çalışıyorlar.

BROCKLEBANK: Neyi?

BERNARD: Caroline'in ayakkabısından takip cihazını nasıl söktüğünü anlamaya çalışıyorlar.

BROCKLEBANK: Bana onu hatırlatma. Esas mesele şu ki, Zoe da açığa çıktı.

BERNARD: Natasha olarak Zoe, evet. Tabii, en tabii hakkı, kendisini geri çekmek isteyebilir.

BROCKLEBANK: Kırmızı kodlu dosyayı kullanmamızı mı öneriyorsun?

Bernard başıyla onaylar.

Gareth Amca seçeneği mi?

BERNARD: Amacımıza hizmet edebilir.

BROCKLEBANK: Oyunun içinde kalmalı. Bir ziyaret daha yapması iyi olur.

BERNARD: Bu kez onu ikna etmek için stratejik bir öpücükten fazlası gerekecek.

BROCKLEBANK: Siktir, Bernard.

BERNARD: Dövüşüp kaçan, bir gün tekrar dövüşmek için can atar.

BROCKLEBANK: Başka kinaye yok, bugünkü kotanı doldurdun.

Masanın üstündeki giriş aygıtından sinyal gelir. Brocklebank bir düğmeye bsar.

BROCKLEBANK: (*Antrefon'a)* Evet?

ZOE: (*dış-ses*) Günaydın.

BROCKLEBANK: Günaydın... Seni bu kadar çabuk beklemiyorduk..

ZOE: (*dış-ses)* Ben de beklediğinizi sanmıyordum. Kapıyı açın.

Brocklebank Zoe'yu içeri almak için düğmeye basar.

BROCKLEBANK: (*Bernard'a)* Bu da hangi cehennemden çıktı? Geleceğini biliyor muydun? Gözetim altında olduğunu sanıyordum.

BERNARD: Öyleydi ama...

Bernard kapıyı açar ve Zoe içeri girer. Sessiz ve hala öfkelidir. Çanta taşır.

BROCKLEBANK: Merhaba Zoe, iyi misin? Biz de şimdi dün akşam işi ne güzel idare ettiğinden söz ediyorduk. Çok iyiydin doğrusu, koşulları göz önüne alırsak, öyle değil mi, Bernard?

BERNARD: Evet.

BROCKLEBANK: (*kısa bir duraklamadan sonra)* Sen de benim gördüğümü görüyor musun, Bernard? Karşımda burnundan soluyan bir kadın var, öyle mi?

BERNARD: Ben buradan yüzünü göremiyorum.

Zoe, Bernard'ın tarafına bakar.

Haklısın.

BROCKLEBANK: Kötü bir geceydi.

ZOE: Kötü bir gece mi? Ben lanet olası bir manyakla bir bodrumda kilitli kaldım. Benim hayatım tehlikedeyken, sen nasıl olur da, baskın ekibini yanlış adrese yönlendirirsin? Evet, haklısın, berbat bir geceydi.

BROCKLEBANK: Adam elimizden kaçtı, evet. Ama hiç kimsenin canı yanmadı. Natasha kurtuldu. Sen iyisin... Bu arada domuz ciğeriymiş.

ZOE: Domuz ciğeri mi? Ne biçim bir aldatmaca bu?

BROCKLEBANK: Hasta bir kafa, çok hasta. Ama gene de- her şey çok daha kötü olabilirdi.

Bernard, Brocklebank'e fısıldayarak, özür dilemesini söyler.

(Zoe'ya) Söylemeye çalıştığım, üzgünüm, çok özür diliyorum. İkimiz de üzgünüz.

ZOE: Öldürülebilirdim.

BROCKLEBANK: Evet... Bunun için mi geldin?

ZOE: Kısmen.

BROCKLEBANK: Bana gene vurmayacaksın, değil mi?

ZOE: Koru kendini. (*Kayıt cihazını aranır.)* Dün gece kaydedilen kasedi dinlemek istiyorum. Burada mı? Adamın söylediği bir şey vardı... Beni dışarı atmadan hemen önce.

Bernard konsolun üstündeki teybi hazırlar.

ZOE: Collingwood ne diyor?

BROCKLEBANK: Polis jargonunda--- Taklitçi olduğunu söylüyor.

ZOE: Ne kadar iyi niyetli!

Bernard bir düğmeye basar. Teyp çalışır.

BERNARD: Buralarda mı?

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Defol burdan. Ne cesaret buraya gelip beni kandıracağını sanırsın? Ne yapıyor bu herifler, akıllarınca, beni tekrar mı tuzağa düşürecekler? Aptal mı sandınız beni? Çık dışarı!

ZOE: Durdur... geri sar.

JOHN SMITH: (*dış-ses)* ... bu herifler, akıllarınca, beni tekrar mı tuzağa düşürecekler?

ZOE: İşte tam orada, "tekrar" diyor. Beni tekrar mı tuzağa düşürecekler, diyor. Bu ne demek oluyor? Bunu bana açıklayın.

Brocklebank Bernard'a bakar. Bir karar verirler.

BROCKLEBANK: Bence de sen haklısın, Bernard. Neden oturmuyorsun, Zoe? Bernard'ın sana kahve yapmasını ister misin?

ZOE: Her zamankinden mi, Bernard?

BERNARD: Evet.

ZOE: (*çantasından bir poşet çay çıkartarak Bernard'a uzatır.)* Bunu yeğlerim.

Bernard çıkar.

ZOE: Anlatacakların hoşuma gitmeyecek, değil mi?

BROCKLEBANK: Gerçek şu ki, Caroline Bryce bir polis ajanıydı.

ZOE: Caroline Bryce, öldürülen kız mı?

BROCKLEBANK: Evet.

ZOE: Ve senin için çalışıyordu.

Brocklebank başını sallar.

BROCKLEBANK: Basından saklamayı başardık. Onları ilgilendiren, onun da...

ZOE: Bir diğer kurban oluşuydu...

BROCKLEBANK: Evet... Bizi kandırdı. Sahte bir yem attı, biz de yuttuk... Caroline'i kaybettik.

ZOE: Nasıl oldu?

BROCKLEBANK: (*bir duraklamadan sonra)* Bir şekilde onu kendisinin bir polis ajanı olduğuna inandırdı. Caroline'in eğitimi için bir egzersiz olduğunu söyledi.

ZOE: Polis ajanı mı? Onu polis olduğuna mı inandırdı? O da buna inandı mı?

BROCKLEBANK: Evet, Tahmin edebildiğimiz kadarıyla böyle. Çok kurnaz bir adam. Dinleme aletini de devreden çıkarmıştı, bu arada.

ZOE: Peki ne yaptınız?

BROCKLEBANK: Gene de takip cihazı üzerindeydi. Onları takip ettik ama binaya girdiğimizde yaşlı bir adamdan başka kimseyi bulamadık.

ZOE: Nasıl olur?

BROCKLEBANK: Takip cihazını bir güvercinin ayağına bağlamış. Büsbütün çaresiz durumda kaldık. Ertesi sabah, kızı iki blok ötede bir motel odasında bulduk.

ZOE: Ölü?

BROCKLEBANK: Evet. Her zamanki ritüel. Ona boşuna Cerrah demiyorlar. (*Bir süre konuşamaz.)* İnsanlar bana bu operasyonu kişisel bir mesele haline getirdiğimi söylediklerinde—onlara Caroline Bryce'ın motel odasındaki fotoğraflarına bakmalarını söylüyorum. Herifin mesajını dinleyin, diyorum.

ZOE: Her şeye rağmen benimle bir kez daha denemeye karar verdin.

BROCKLEBANK: Başka seçeneğim kalmamıştı. Özür dilerim. Çok riskli bir operasyon olduğunu söylemiştim sana.

ZOE: (*kafasını sallayarak)* Mesajı dinleyebilir miyim?

BROCKLEBANK: Mutlaka gerekiyorsa... Ben ezbere biliyorum. (*Başka bir kaset çıkartıp teybe takar ve çalıştırır.)*

Bilgisayarla bozulmuş mekanik ve kim olduğu anlaşılmayan bir ses işitiriz.

DİJİTALİZE EDİLMİŞ SES: Sen kim olduğunu sanıyorsun, Brocklebank? Sen ve senin küçük saçmalıkların. Eğer kendimi bu kadar kolay ele vereceğimi sanıyorsan, bir kez daha düşün arkadaşım. Bunu dinle George, senin zavallı piyonunu, Caroline'i dinle ve sonra beni rahat bırak. Anlaşıldı mı?

"Kaplan Kaplan" şiirinin bir kıtasını, Caroline Bryce'dan ıstıraplı bir sesle işitiriz.

Takip eden satırlar sırasında Bernard elinde Zoe'nun bitki çayıyla girer.

CAROLINE: (*dış-ses*) "Kaplan kaplan, ışıl ışıl parlıyor

Gecenin ormanlarında

Hangi ölümsüz el veya göz

Yaratabildi o korkunç simetrini?"

DİJİTALİZE EDİLMİŞ SES: (*veya John Smith)* Hadi, devam et, Caroline, bir kıta daha söyle...

CAROLINE: "Hangi uzak derinlerde ve göklerde

Yandı senin gözlerinin ateşi?

Hangi kanatlar cesaret eder uçmaya?

Hangi el, cüret eder ateşine dokunmaya?"

Caroline çığlık atar. Çığlığın en yüksek noktasında, Brocklebank teybi kapatır.

BROCKLEBANK: Takdir edersin ki, bunun intikamını almam gerekiyordu.

ZOE: Bir polis böyle mi davranır? Peki ya görev duygusu, tarafsızlık ve adil yargılanma hakkı nerede? Bunlar saçmalık mı?

BROCKLEBANK: Bunu Caroline için yapmak istedim. O bana güvenmişti.

ZOE: Tesadüfe bak. Ben de güvenmiştim. (*Bernard'a)* Teşekkür ederim. Bana söyleyebilirdin.

BROCKLEBANK: Söylemek üzereydim öyle değil mi, Bernard?

Bernard başını sallayıp çıkar.

ZOE: Kahretsin, George. Onu da baştan çıkardın mı?

BROCKLEBANK: Hayır. (*pişmanlıkla)* Ne diyebilirim?

ZOE: Söylenecek bir şey yok. Sen çok saplantılı bir adamsın ve bu çok tehlikeli.

BROCKLEBANK: Bunun peşini bırakamam. Onu durdurmalıyım. Yakalamak, hapsetmek... ve mahvetmek istiyorum.

ZOE: Evet, bu seni zehirlemiş.

BROCKLEBANK: Belki de.

Zoe'nun çantasında cep telefonu çalar.

ZOE: (*korkuyla)* Bu Natasha'nın telefonu. Onu geri vermek üzere getirmiştim.

BROCKLEBANK: Cevap ver.

ZOE: (*cep telefonunu çantasından çıkartıp masanın üstüne koyarken)*

O olmalı. Odur, mutlaka.

BROCKLEBANK: Cevap ver. Lütfen cevap ver.

ZOE: Yapamam.

BROCKLEBANK: Zoe, lütfen konuş onunla.

Zoe telefona yanıt verir. Brocklebank'in masasındaki bir aygıtın sayesinde John Smith'in sesi hoparlörden gelir.

ZOE: (*telefona)* Alo.

JOHN SMİTH: (*dış-ses)* Alo, sen misin Natasha? Yoksa sana Zoe mu demeliyim?

ZOE: Adımı nasıl öğrendin?

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Daha bir şey duymadın. Domuz ciğerine çok yakışan yeni bir sos tarifi buldum, biberiye ve krema ile yapılıyor, çok beğeneceğini sanıyorum.

ZOE: Alçak herif!

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Şaka yapmak suç değil, Zoe. Siz de bana şaka yapmıştınız, değil mi?

ZOE: Ne yapmaya çalışıyorsun?

JOHN SMITH: (*dış-ses*) Seninle yarım kalmış bir işimiz var.

ZOE: Bırak, öyle kalsın, sapık pislik.

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Oraya gelip seni bulmamdan korkmuyor musun?

ZOE: Bu bir tehdit mi?

JOHN SMITH: Daha ziyade bir davet. Gece yarısı kapına gelirim diye korkmanı istemiyorum.

ZOE: Beni asla bulamayacaksın.

JOHN SMITH: Evinde mi, demek istiyorsun? Mobolt Caddesi, 37 numara, kat 3... Senin hakkında çok şey biliyorum.

Zoe dehşetle telefonu uzaklaştırır kulağından. Sonra tekrar telefona konuşur.

ZOE: Dinle beni, pislik herif...

JOHN SMITH: Ayıp ayıp...

ZOE: Bütün bunların manası ne?

JOHN SMITH: İtiraf et, Zoe, bu iş senin ilgini çekti. İçinde çok fazla Natasha'lık olduğu için rahatsız oldun. Kurbanı oynamak hoşuna gitti, değil mi? Bu konuda hiç yabancılık çekmedin.

ZOE: Kapa çeneni.

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Bu sana bir zamanlar çok güvendiğin birini hatırlattı. Kötüye kullanılan bir güven—. Ruhunun derinliklerinde sen hala bir kurbansın, incinmiş ruhun yeni bir fırsat arıyor.

ZOE: (*kendi kendine, üzgün)* Hayır... Geçmiş, geçmişte kaldı. Biz büyürüz, gelişir, değişir, yeni bir kimliğe sahip oluruz...

JOHN SMITH: (*dış ses)* Sanmıyorum, Zoe. Sen değişmedin. Sen hala evde tek başına kalan o dokuz yaşındaki küçük kızsın. Annen nerede? Nereye gitti, annen? Şimdi o adam merdivenlerden yavaş yavaş çıkıyor, değil mi? Tak tak. Neydi adı, cevap ver Zoe? Kimdi o?

ZOE: (*endişeli)* Kim?

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Gareth Amca.

Zoe cep telefonunu indirir ve geri çekilir. Brocklebank telefonu alır ve dinler.

Alo... Alo... Zoe? Seni üzdüm mü? Orada mısın? Alo... Zoe, bununla yüzleşmek zorundasın—geçmişinle. O her zaman orada, merdivenlerden yukarı çıkıyor... George'a sor, sana anlatacaktır. Gölgeleri iyi bilir o.

Brocklebank telefonu kapatır. Zoe'nun yanına gider.

BROCKLEBANK: Sen iyi misin?

ZOE: (*Başını olumsuz sallar)* Nekahat dönemindeyken insan iyileştiğini sanıyor. Olay geçse bile izi kalıyor. Hafıza, şarkıdaki gibi takılıp kalıyor. Bütün belirtiler hala orada, uykuda. Küçücük bir dürtüyle tazeleniveriyor. Bu yıllar zarfında bütün yaptığın, çatlakları kağıtla tıkamak. (*Biraz daha sakinleşerek, Brocklebank'i inceliyor.)* Hangi gölgeler, George? Sen hangi gölgeleri biliyorsun?

BROCKLEBANK: Onların üstü kapandı. O acımasız bir adam.

ZOE: Bir cerrahtan beklendiği gibi. Benim psikiyatrik raporlarımı okumaması gerekirdi. Benim en mahrem sırlarımı bilmesi sana da tuhaf gelmiyor mu, George?

BROCKLEBANK: Çok haklısın.

Gergin bir teklifsizlik anı.

ZOE: (*dışarıya seslenir.)* Bernard. Bernard.

BROCKLEBANK: Ne yapıyorsun?

ZOE: Sadece kontrol ediyorum. (*Brocklebank'e samimiyetle)* Cerrah'ın bu kadar bilgiye ulaşmış olması senin de merakını uyandırmıyor mu?

BROCKLEBANK: Ne bakımdan?

ZOE: Çok şey biliyor—sanki içimizde gibi.

BROCKLEBANK: Psikiyatrist filan olduğunu mu düşünüyorsun?

ZOE: Ya da polis?

BROCKLEBANK: Hayır, biz onu daha önce düşündük.

ZOE: Başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?

BROCKLEBANK: Bilmiyorum.

ZOE: (*bağırır)* Bilmiyor musun? Bilmiyor musun?

BROCKLEBANK: Bağırmana gerek yok.

ZOE: Gerek var, işte. Artık kaçacak bir yer kalmamışsa, avazın çıktığı kadar bağırırsın. (*Cep telefonunu kapar ve numaraları çevirir.)* Saldırıya geçer, karşı koyar. Gücünün yettiğince tekme atarsın...

BROCKLEBANK: Ne yapmaya çalışıyorsun?

ZOE: Onu geri arıyorum. Yüzleşeceğim onunla. Onu kıskıvrak yakalayacağım.

Brocklebank bir şey söylemeye çalışır.

(Onu umursamadan) Ondan kurtulmam gerek... yeni bir sayfa açabilmem için...

BROCKLEBANK: (*Memnun)* Çok ilginç bir tepki. Devam et öyleyse.

John Smith yanıt verir. Sesini yine hoparlörden işitiriz.

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Bana geri döneceğini biliyordum. Bekliyordum.

ZOE: (*telefona)* Seni tekrar görmek istiyorum.

JOHN SMITH: *(dış-ses)* Çok sevindim. Nerede?

ZOE: Kırk dakika sonra Paddington istasyonunda olacağım. Geçen seferki gibi bir plan yapıp beni ara.

JOHN SMITH: *(dış-ses)* Bana uyar.

ZOE: Sır yok. Saçmalık yok. Bu kez kanlı bağırsaklar ve dans etmek de olmayacak.

JOHN SMITH: (*dış-ses)* Anlaştık o zaman.

ZOE: Kırk dakika sonra, Bay Smith! (*kapatır.)*

Bernard girer.

BROCKLEBANK: Bu çok etkileyiciydi. Sanırım bu kez...

ZOE: Hayır. Bu kez "sen" olmayacaksın. Sen çuvalladın, arkadaş. Sana güvenmiyorum. Bu kez kendi yolumdan gideceğim... Doğaçlamada on üzerinden dokuz alan benim, unutma...

BERNARD: Kararlılıkta sadece yedi, onu da unutma.

BROCKLEBANK: Birlikte hareket etmek zorundayız.

ZOE: Hayır, değiliz.

BROCKLEBANK: (*Masadan broş-mikrofonu alarak)* Buraya gel. En azından bu deneyimi paylaşalım...

ZOE: (*onun yüzüne söyler.)* "Hangi uzak derinlerde veya göklerde

Yandı senin gözlerinin ateşi?"

BROCKLEBANK: (*aleti takarak)* Orada olacağız.

ZOE: Öyle mi? Bu kez silah istiyorum.

Aşağıdaki diyaloglar sırasında Brocklebank'in hareketleriyle sözleri birbirini tutmaz. Masanın bir çekmecesini açar ve içinde küçük bir tabanca olan bir kutuyu çıkartır ve onu Zoe'ya uzatır. Zoe, onun ne yapmaya çalıştığını anlar Konuşmaları muhtemelen kaydedilmektedir.

BROCKLEBANK: Bunun sözü bile edilmez.

ZOE: Silah kullanma ruhsatım var.

BROCKLEBANK: Biliyorum ama izin veremem.

ZOE: (*tabancayı kontrol edip çantasına koyarken)*Silahsız halletmeye çalışacağım o zaman.

BROCKLEBANK: Bana güvenmelisin.

ZOE: Geçen sefer düştüğüm hata, buydu. Sonra görüşürüz. Çay için teşekkürler, Bernie.

Zoe çıkar.

BROCKLEBANK: Ummadık taş, baş yarar.

BERNARD: Senin istediğin de bu değil miydi?

BROCKLEBANK: Gene de beklemediğim bir ataktı.

BERNARD: Truva atı da beklenmedik bir ataktı.

BROCKLEBANK: Ne demek istiyorsun?

BERNARD: Yunanların armağanlarına dikkat et.

BROCKLEBANK: Sinir sistemi bu durumu kaldırabilecek mi, bilmiyorum. Karşımızdaki manyak bir katil.

BERNARD: "Kaplan Kaplan" dönüyor yani.

BROCKLEBANK: Bugünkü kostümlü prova değil. Herif yolun sonuna geldiğinin farkında.

BERNARD: Nasıl?

BROCKLEBANK: Bütün bu maskaralık bitmek üzere. Herif teslim olmaya hazır.

BERNARD: Öyle umuyorsun.

BROCKLEBANK: (*Kendi kendine konuşur gibi.)* Kendini şimdiden mahkeme önündeymiş gibi görüyor—başı öne eğik. Kararı dinlerken, yargıcın gözlerinin içine bakıyor, dudaklarında pişmanlık dolu bir gülümsemeyle... (*Cebinden bir ilaç şişesi çıkartır ve bir iki hap alır.)*

Bernard, Brocklebank'i inceler.

(Kilometrelerce uazktan) İçi bomboş- yanmış kül olmuş... Ne bakıyorsun öyle?

BERNARD: Sen iyi misin?

BROCKLEBANK: Kontrolü kaybettiğimi sanıyorsun. Umurumda değil. Bana bunu kişiselleştirme demenin faydası yok, Bernard. Bu benim için hep öyle oldu çünkü. Bu kızların herhangi birini morgda ayağına yapıştırılmış isim bantıyla kim görse beni anlardı.

BERNARD: Ben de gördüm onları ama seni anlamıyorum.

BROCKLEBANK: İki hedefimiz var, Bernard, adamı yakalamak ve kızı korumak.

BERNARD: Öncelik sırası, bu mu?

BROCKLEBANK: Çok zamanımız kalmadı.

BERNARD: (*Yerin kulağı var gibilerden)* O zaman ben ağzımı açmıyorum.

BROCKLEBANK: Çok akıllıca, Bernard, her zamanki gibi.

BERNARD: Sadece Yunanların armağanlarına karşı uyanık ol. Tahta atı unutma! (*Uzaktan kumandayla kapıyı Brocklebank için açar.)*

BROCKLEBANK: Yunanların canı cehenneme.

Brocklebank çıkar.

Bernard cep telefonunu çıkarır ve tuşlara basar.

BERNARD: (*Telefona)* Benim. Şimdi çıktı... Bir Mart kedisi gibi çılgın... İşleri akışına bırakalım... Evet, kıza silahı verdi. Kız istedi ondan. Cerrah sahneden pek sessiz ayrılmayacak gibi görünüyor. (*kıkırdayarak)Q ue sera sera...*

Kararır.

SAHNE 2

Penceresiz, metruk daire. Kırk dakika sonra.

Burada bir polis baskınının gerçekleşmiş olduğuna dair bazı belirtiler görünür.

Masanın üstünde bir bardak su ve John Smith'in cep telefonu durur.

Işıklar yandığında John Smith oturmuş, cerrah eldivenlerini giymektedir. Bir süre meditasyon halinde oturur.

Takip eden şiir okuma sırasında ışıklar yavaş yavaş kararır.

JOHN SMITH: "Hangi çekiç? Hangi zincir?
Hangi fırının içinde beynin?
Hangi örs? Hangi korkulu tutuş,

Ölümcül korkularına dokunabilir?”

Zaman geçer. Işıklar gene yanar.

John Smith aynı pozisyondadır. Kapının ardında bir gürültü olur. Bunu duyan John Smith kapıyı ihtiyatlı açar.

Zoe girer. Broş mikrofonu takılıdır. Çanta taşır.

John Smith kapıyı Zoe’nun arkasından kapatır. Uzun bir sessizlik.

JOHN SMITH: Tekrar buluştuk. Gir içeri.

ZOE: Katil suç mahaline geri dönüyor.

JOHN SMITH: Kurban da. Alışılmadık bir şey.

ZOE: Kuşku duyulmayacak tek yer.

JOHN SMITH: Ben dün doğmadım. Geri dönmene sebep ne?

ZOE: Merak.

JOHN SMITH: Bunun, kedinin başına ne işler açtığını biliyoruz. Su içer misin?

ZOE: Hayır, teşekkür ederim.

JOHN SMITH: Beni mi merak ettin?

ZOE: O bilgiye ulaşmaya hakkın yoktu.

JOHN SMITH: Gareth Amca’yı mı kast ediyorsun?

ZOE: Evet. Gareth Amca. Gareth Barlow.

JOHN SMITH: Ama o bilgi olmasaydı, burada olmazdın. Sana cesaret aşılayan öfkeyi veren o. Haksız mıyım, Zoe?

ZOE: Bu bilgi kesinlikle gizli kalmalıydı.

JOHN SMITH: Öyle görünüyor. Seni bu yüzden seçtiler, bayan paranoyak. Geçmişinin onlara bir kaldıraç işlevi göreceğini biliyorlardı. Onların çalışma tarzı bu, gördüğün gibi. Başka ne var?

ZOE: Merak ettiğim mi?

John Smith başıyla onaylar.

Geçen akşam düzmeceydi. Baştan sona sahteydi.

JOHN SMITH: Sen kesinlikle öyleydin. Zavallı küçük Natasha Campion. Rolüne oldukça iyi hazırlanmıştın.

ZOE: Sen de seninkine. Tuhaf ortam, kar maskeli bir manyak, ameliyat eldivenleri ve diğer her şey. Bu gerçekten sen değildin.

JOHN SMITH: Domuz ciğeri, eğlenceliydi ama değil mi?

ZOE: Müthişti.

John Smith kapıyı kilitler. Aşağıdaki konuşmalar sırasında John Smith, Zoe'nun arkasına yaklaşır.

JOHN SMITH: Beni öpmek zorunda değildin.

ZOE: Tekstte yazılıydı.

JOHN SMITH: Hoşuna gitti.

ZOE: Natasha hoşlanmış gibi yaptı.

JOHN SMITH: Sanmıyorum.

ZOE: Erkek fantazisi, işte. Sen kimsin?

JOHN SMITH: Kim olduğumu biliyorsun.

ZOE: Söylemeni istiyorum.

JOHN SMITH: Cerrah. Benim Cerrah olduğumu düşünüyorsun. Beni yakaladın. Görevin sona erdi. Ajan Lang –sonunda e yok- ücretini alır ve evine döner.

ZOE: Sen Cerrah'sın.

JOHN SMITH: Bundan bu kadar emin olsaydın, buraya gelmezdin. Brocklebank'in elinde kesin delil olsaydı, seni yem olarak kullanmazdı, değil mi?

ZOE: Sen oyun oynuyorsun.

JOHN SMITH: Ben çok ciddiyim.

ZOE: Blöf yapıyorsun.

JOHN SMITH: Artık yalnız kalmak istiyorum, Zoe. Tezimi kanıtladım. Yetti artık. Senin gibi ben de şeytanlarımla yüzleşmek zorundayım.

ZOE: Caroline Bryce'ı öldürdün.

JOHN: Bu oldukça eğlenceliydi. George onu hiç göndermemeliydi. Hediye paketine sarılmış bir armağan. (*İpek bir kravat çıkarır, Zoe'nun boynuna sarar, hafif sağa sola oynatır.)* Ama asla senin kadar eğlenceli olması mümkün değildi.

Portakal gibi memelere rağmen.

ZOE: (*Benzetmeye şaşırır.)* Ne? Bırak beni. Acıtıyorsun.

JOHN SMITH: Brocklebank köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadığımı neden hala anlayamıyor?

ZOE: Bırak gideyim, lütfen. Özür dilerim. Bırak beni—

JOHN SMITH: GK9'u masanın üstüne koy.

ZOE: Ne?

JOHN SMITH: Mikrofonunu diyorum, kendini akıllı sanan aptallar. Masanın üstüne koy. (*Zoe'nun broşunu alır ve onun içine konuşur.)* Burada mı, çıldırmış gibi bakıp itiraf edecektim? Çözülüp kadınlardan neden nefret ettiğimi açıklayacaktım?

ZOE: Anlamıyorum. (*Korku içinde fısıldar, mikrofona)* İmdat. Lütfen yardım edin, neredeyseniz—

JOHN SMITH: *(Saatine bakar)* Şiir saati.

ZOE: Ne?

JOHN SMITH: *Kaplan Kaplan.* Belki bu kez işe yarar... hadi başlıyoruz. .. Hadi söylesene! "Kaplan kaplan..."

John Smith, Zoe'ya broş-mikrofonu tutturur, kravatı boynunda tutmaya devam eder.

ZOE: "... ışıl ışıl parlıyor

Gecenin ormanlarında

Hangi ölümsüz el veya göz—

Yaratabildi o korkunç simetrini?"

JOHN SMITH: *(broş-mikrofona)* "Hangi uzak derinlerde ve göklerde

Yandı senin gözlerinin ateşi?"

ZOE: "Hangi kanatlar cesaret eder uçmaya?

Hangi el, cüret eder ateşine dokunmaya?"

JOHN SMITH: (*Abartılı bir sahte telaşla)* Aman Tanrım... O silahı çabuk yerine koy. Silahlı olduğunu bilmiyordum. Ateş etme, Zoe, ver o silahı bana, hadi ver.

(*ipek kravatı çeker.)*

Zoe çığlık atar. Çığlığın ortasında John Smith broş mikrofonu su bardağının içine düşürür. Zoe, korkudan çıldırmak üzere, John Smith'ten sürünerek uzaklaşır.

JOHN SMITH: (*Aniden değişir)* Özür dilerim. Sana zarar verecek değilim. İyi misin? (*Ona yardım etmek üzere yaklaşır.)*

ZOE: (*titreyerek, şaşkın)* Uzak dur, benden.

JOHN SMITH: Çok zamanım yok—Brocklebank, bir dakika sonra burada olacak.

ZOE: Neden bahsediyorsun?

JOHN SMITH: Benim adım, detektif Jerry Collingwood. Bütün bunlar senin gizli polis eğitiminin bir parçası.

ZOE: Ne? Ne diyorsun, sen? Hiç biri gerçek değil mi?

JOHN SMITH: Evet, aynen öyle.

ZOE: Sen polis misin? Operasyonun bir parçası? Collingwood musun?

JOHN SMITH: Evet.

ZOE: Kanıtın var mı?

JOHN SMITH: Collingwood'la hiç karşılaşmadın, değil mi? (*Bir kart gösterir.)* Burada gizli görevle bulunuyorum. Senin gibi.

ZOE: Yalan söylüyorsun. Sen Cerrahsın.

JOHN SMITH: Değilim. O hala dışarıda.

ZOE: Siktir. Bu bir kandırmaca.

JOHN SMITH: Hayır, değil. Düşün biraz. Bütün bu oyun senin için. Nasıl olur da, senin hakkında bu kadar bilgi sahibi olabilirim? Seni neden bu kadar tehlikeye atsınlar ki? Seni sınamak için yapıldı bütün bunlar.

ZOE: Hayır, hayır, hayır... Olamaz, neden?

JOHN SMITH: Caroline Bryce'ı kaybettikleri zaman, onun yerine daha akıllı bir ajan koymaları gerektiğini anladılar. Sinirleri baskıya dayanabilecek biri?

ZOE: Eğitim egzersizi mi? Brocklebank'le çalıştığına inanmamı mı bekliyorsun? Sen Collingwood değilsin. Mümkün değil.

JOHN SMITH: Collingwood'um.

ZOE: Bunu deneyeceğin konusunda beni uyarmıştı.

JOHN SMITH: Kim, Bernard mı?

ZOE: Brocklebank. Caroline'e de aynı oyunu oynadığını söylemişti. Ona da aynı yalanı söylemişsin. Ekibin bir üyesi olduğuna inandırmışsın onu. O da tuzağa düşmüş.

JOHN SMITH: (*şaşırır)* Sana böyle mi anlattı? Ben senin silahlı geleceğini biliyordum.

ZOE: Ne?

JOHN SMITH: Silahın olduğundan haberim vardı. Onu kullanmanı bekliyordum. Bu yüzden, "Ateş etme... at silahını." gibi şeyler söyledim.

ZOE: Ne yani?

JOHN SMITH: Sana yardım etmeye çalışıyordum. Silahı kullanmak zorundasın, Zoe... Bu gerekli. Kaybettiğini sandım.

Zoe, çantasını alır, silahı çıkarır. John Smith'e nişan alır.

ZOE: Kaybetmedim işte.

JOHN SMITH: Ah iyi. Gerekirse kullanabileceğinden emin olmak istiyorlar.

ZOE: Bundan kuşkun olmasın. Olduğun yerde kal...

John Smith hareket eder.

Kıpırdama, dedim sana.

Kapı gürültülü bir şekilde çalınır. Uzaktan polis sirenlerini filan işitiriz.

JOHN SMITH: (*bağırarak)* Kim o? (*Zoe'ya)* Sanki bilmiyormuşuz gibi.

BROCKLEBANK: (*megafondan bağırarak)* Polis. Detektif Baş Müfettiş Brocklebank konuşuyor. Kapıyı aç. Zoe, orada mısın? İyi misin?

ZOE: Buradayım.

Takip eden konuşmalar sırasında Zoe, John Smith'i tabancayla tutar.

JOHN SMITH: George, ona kim olduğumu söyle.

BROCKLEBANK: (*dışardan)* Ona neyi söyleyeceğim? Senin kim olduğunu, hepimiz biliyoruz, John Smith. Seni tutukluyorum. Kapıyı aç ve dışarı çık.

JOHN SMITH: Kes şunu, George. Prova bitti. Zoe, beni elindeki silahla yakaladı. Görev sona erdi.

BROCKLEBANK: (*dışardan)* İyi misin, Zoe?

ZOE: Evet. Bana detektif Collingwood olduğunu söylüyor. Doğru mu, bu?

BROCKLEBANK: (*dışardan)* Doğru değil, tabii Tanrı aşkına, seni bu konuda uyarmıştım.

ZOE: Bu bir eğitim egzersizi değil mi?

Dışarıdan polisin hazırlıklarını işitiriz, mavi ışık vb.

Zoe, tabancayı John Smithe'e doğrultmaya devam eder. Devam eden konuşmalar biraz üst üste biner.

BROCKLEBANK: (*dışardan)* Elbette, değil. Eğitime benzer hali var mı?

BERNARD: (*Dışarıdan bağırır)* Zoe, söylediği hiçbir şeye inanma! Kapıyı aç.

JOHN SMITH: Yalan söylüyor, Zoe. Bana inanmalısın. Sadece bir dakika beni dinle...

ZOE: Hayır... Kapıyı aç. Bana anahtarı ver.

JOHN SMITH: Güven bana, Zoe. Lütfen, rica ediyorum. Biliyorum, bana inanman için hiçbir sebep yok. Ama şimdi bana güvenmelisin.

ZOE: (*bir duraksamadan sonra)* Olduğun yerde kal—yaklaşma bana. Anahtarı yere koy.

BROCKLEBANK: (*dışarıdan)* İçeri giriyoruz...

John Smith, Zoe'nun üstüne atlar, Zoe tetiği çekmek zorunda kalır. John Smith yere düşer, ağzından kan fışkırır.

ZOE: Öldürdüm onu... Aman tanrım.

BROCKLEBAN: (*dışardan)* Zoe, iyi misin? Kapıyı aç.

ZOE: (*dışarıya seslenir)* Açıyorum, tamam.

Zoe hıçkırarak ve titreyerek silahı düşürür, John Smith'ten anahtarı alır, kapıya yaklaşır, anahtarla açar. Dışarıdan mavi polis ışıkları görünür.

Brocklebank'in takip ettiği Bernard girer. Muhtemelen bir de üniformalı polis kapıda görünebilir.

Zoe, Bernard'ın kollarına yığılır. Brocklebank cesedi inceler.

BERNARD: Her şey bitti. Buradayız. Güvendesin.

BROCKLEBANK: Adam ölmüş.

ZOE: Öldü mü? Başka çarem yoktu, üstüme geldi.

BROCKLEBANK: Adamı yakaladık. Cerrah öldü... Sen iyi misin?

ZOE: (*aklı başından gitmiş)* Beni öldürecekti... Ateş etmek zorunda kaldım.

BROCKLEBANK: Kesinlikle—başka ne yapabilirdin ki? Başka seçeneğin yoktu. İyi yaptın. (*Bernard'a)* Bernard onu arabaya götür--- Doktora görünsün.

Zoe, cesede son kez bakar ve sonra Bernard'ın kendisini götürmesine izin verir. Çıkarlar. Brocklebank kapıyı kapatır. Yavaşça odaya girer. Memnun görünmektedir.

John Smith, Brocklebank farkında olmadan kıpırdanır ve Brocklebank'e doğru sürünerek ilerler.

BROCKLEBANK: (*etrafına bakınmadan)* İyi iş becerdin, Jerry. Zaman zaman şizofreniye eğilimin nedeniyle endişelendim.

JOHN SMITH (*ağzındaki kanı silerek)* Ben daha zekice manevraları tercih ederim. Bu kuru sıkı ve kan kapsülü, pis işler.

BROCKLEBANK: Zekiceymiş, kıçımın kenarı. Onu her türlü şeye hazırlamalıydık.

Aşğıdaki konuşmalar sırasında Brocklebank, tabancasını çıkartır. Bir susturucu da çıkarır ve tabancaya takar.

JOHN SMITH: Senin kitabında dürüstlük diye bir şey yazmıyor, değil mi? Ona gerçeği söylemeyi hiç aklından geçirmedin mi?

BROCKLEBANK: Gerçeğin Caroline'e bir yararı oldu mu?

JOHN SMITH: Seninle çalışmak çok zor.

BROCKLEBANK: Biliyorsun, parkta dolaşan yarım akıllı bir teşhirci değil karşımızdaki. Zoe'yu tam manasıyla hazır olmadan hedef tahtasına koyamazdım. Alçak herifin bizi gene hazırlıksız yakalamasına izin veremezdim.

JOHN SMITH: Çok iyi başardı. Esaslı kız. Çok cesur.

BROCKLEBANK: Sen de hiç fena değildin, Jerry. Can damarına bastın. Jack Nicholson gibiydin. Özellikle şu lanet şiiri çok iyi kullandın. Tüylerim diken diken oldu.

JOHN SMITH: Sadece talimatlara uydum.

BROCKLEBANK: Baskı altında, kontrolü elinde tutabileceğini görmek zorundaydım.

JOHN SMITH: Beni neden öldürmesi gerektiğini anlamadım.

BROCKLEBANK: Seni vurduğuna inanması gerek.

JOHN SMITH: Peki, şimdi neden söylemedin ona gerçeği?

BROCKLEBANK: Hangi gerçeği Jerry?

JOHN SMITH: Benim hayatta ve iyi olduğumu—iş arkadaşın Jerry Collingwood olduğumu.

BROCKLEBANK: Hakkını ödeyemem, Jerry.

JOHN SMITH: Zoe hala beni vurduğuna inanıyor.

BROCKLEBANK: Doğru.

JOHN SMITH: Sebebini hala anlamıyorum.

BROCKLEBANK: Çünkü insanlar, ben olduğumu söyleyebilirlerdi.

JOHN SMITH: Neyin sen olduğunu söyleyebilirlerdi?

BROCKLEBANK: Seni vuranın. Oyunun devam etmesi gerekiyordu.

JOHN SMITH: Ben emirlere uydum. Patron sensin.

BROCKLEBANK: Biliyorum. İyi bir takım arkadaşısın.

JOHN SMITH: O kuru sıkı ateş etti, ben kapsülü çiğnedim. Sorun ne?

BROCKLEBANK: Sorun mu? Zoe, meşru müdafadan yırtacak. Ama senin için gelecek pek parlak görünmüyor. Benim gerçek bir cesede ihtiyacım var, Jerry.

(*Silahı John Smith'e doğrultur.)*

JOHN SMITH: Ne yapıyorsun?

BROCKLEBANK: Sana her şeyi izah edecek zamanımın olmasını isterdim ama patolojinin bugünkü düzeyinde ölüm zamanıyla ilgili sorunum var biraz. Sadece yedi-sekiz dakika oyalanabilirim. Hem cinayet masası gelmek üzeredir.

JOHN SMITH: Neler söylüyorsun?

BROCKLEBANK: Ne mi söylüyorum? Sana "güle güle" diyorum.

JOHN SMITH: Güle güle mi?

BROCKLEBANK: Evet.

JOHN SMITH: Ama neden?

BROCKLEBANK: Cerrah'ın durdurulması gerekiyor. O hala ortalıktayken, hiç kimse rahat nefes alamaz.

JOHN SMITH: O sensin, George. Cerrah, sensin. Hep sendin.

Brocklebank güler.

Onun aramızdan biri olduğunu hesaba katmadık.

BROCKLEBANK: Evet, ama Bernard, kuşkulanmaya başladı.

JOHN SMITH: Benden kurtuluyorsun, öyle mi?

BROCKLEBANK: İtirafın, şiir, aranızdaki kavga ve son kurşun çok net bir şekilde kayda geçti. ... Elveda, Jerry.

JOHN SMITH: Bu gerçek mi, George?

Brocklebank, başıyla onaylar.

Bu bir eğitim egzersizi değil. Beni kullandın, öyle mi? (*Dikkatle, cep telefonunu alır ve görünmeden tekrar arama düğmesine basar.)*

BROCKLEBANK: Günah keçisi, evet. Cerrah'ın artık yakalanması gerekiyordu. Adalet mutlaka yerine gelmeli... (*cep telefonunu kast ederek)* Onu yere koy.

John Smith telefonu yere koyar.

Gördüğün gibi toplumun bir suçluya ihtiyacı var. Bu kez kurban sen olacaksın. Bu kez kuru sıkı olmayacak. Kan kapsülü de.

JOHN SMITH: Bütün bunlar senin planının bir parçasıydı.

Brocklebank başıyla onaylar.

Alçak herif.

BROCKLEBANK: Daha önce söylediğim gibi, “Omlet yapmak için yumurtaları kırmak gerekir.” Mesele, hangi yumurtaların kırılacağına karar vermektir.

Brocklebank, John Smith’i vurur. Adam yere düşer.

(John Smith’in nabzını tutarak) Gerçek ölümü taklit etmek mümkün değildir. Usta işi. 10 numara. (*sahneye çekidüzen verir. Tabancayı olması gereken yere koyar. İşinden memnun, etrafına bakınır. Telsize konuşur.)* Kaplan Kaplan operasyonu... Savcı, doktor ve ambulansı hemen suç mahaline bekliyorum.

Sahne kararır.

SAHNE 3

Konferans salonu. Ertesi akşam.

Aşağıdaki dış-ses sırasında dekor değişir. Konuşma sırasında telefon çalar.

SPİKER: Cerrah adıyla tanınan seri katil, dün akşam polis baskınından hemen önce Londra’nın kuzeyindeki bir bodrumda vurularak öldürüldü. Önceki açıklamalarda, katilin ölümünden önce olası bir kurbanı rehin aldığı belirtilmişti. Polis sözcüsü, ölen adamın kılık değiştirmiş bir polis memuru olduğu dedikodusunu kabul ya da inkar etmedi. Bugünkü haberlerimizin sonunda...

Işıklar yanar. Bernard sahnededir. Radyoyu kapatır ve telefona yanıt verir.

BERNARD: Baş Müfettiş Brocklebank şu anda size yanıt veremiyor... Ben size bilgi veremem. ... Eğer durum, söylediğiniz gibiyse, meşru müdafaaya girer. Aksi takdirde cinayet olur... Kızın ismi henüz açıklanmadı... Yorum yok... Evet, doğru, gerçekten rahat nefes aldık... Teşekkürler...

Brocklebank girer.

BERNARD: Eve gittiğini sanmıştım.

BROCKLEBANK: Hayır. Arayan kimdi?

BERNARD: Tahmin et.

BROCKLEBANK: Basın? Kızın kimliğini buldular mı?

BERNARD: Hayır, tanrıya şükür. Bütün gün Zoe'ya ulaşmaya çalıştık.

BROCKLEBAK: Küçük budala. Gazetelere gitmese bari. Hangi cehennemdedir ki?

BERNARD: Bir çeşit travma geçiriyor olabilir. Zavallı kız şoktadır, mutlaka.

BROCKLEBANK: Onu salıvarmek hataydı. Giderken nasıldı?

BERNARD: Pek fena değildi. Doktor "sorun yok" dedi. İfadesi alındıktan sonra, eşyalarını topladı. Ben de eve gitmesine izin verdim.

BROCKLEBANK: Eşyaları mı? Hangi eşyaları?

BERNARD: Çantası, cep telefonu falan.

Brocklebank düşünceye dalar. Aşağıdaki konuşmalar sırasında Brocklebank oturur. Dosya dolabının altından çıkardıkları viski şişesinden viski yudumlarlar.

BROCKLEBANK: Küçük sürtüğün iyi olduğunu umarım.

BERNARD: Böylece Kaplan Kaplan operasyonu tamamlandı.

BROCKLEBANK: Evet. Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?

BERNARD: Ufukta bir kara para aklama operasyonu görünüyor—Buones Aires'te küçük yaramaz periler iş başındaymış. Ya sen?

BROCKLEBANK: Tanrı bilir.

BERNARD: Neden düşüncelisin? Görev tamamlandı: Cerrah öldü.

BROCKLEBANK: Evet, onun işi bitti.

BERNARD: Sana bir özür borçluyum, George. Ben Collingwood'dan hiç kuşkulanmamıştım. Ona güveniyordum.

BROCKLEBANK: Belki de, Cerrah'ın ben olduğumu düşünüyordun?

Bernard omuz silker.

Sonuçta üçümüzden biri olabilirdi ancak.

BERNARD: Bu nedenle tuzağı kuranı tuzağa düşürmek gerekiyordu.

BROCKLEBANK: Bu yüzden zavallı küçük Zoe'nun onu öldürmekten başka çaresi yoktu.

BERNARD: Ona iyi ki, kuru sıkı vermemişiz.

BROCKLEBANK: Evet, haklısın. Gene de alçak herifi mahkeme önünde görmek isterdim. Fırsatı kaçırdım.

BERNARD: "Ey adalet, sen en canavarlara bile lazımsın
Ve aklını kaybetmiş insanlara da."

BROCKLEBANK: (*Bernard'a izin vererek)* Yarın görüşürüz.

BERNARD*: Jül Sezar*'dan. İyi geceler.

Bernard çıkar.

Yalnız kalan Brocklebank rahatsız görünür. İçkiyi kafasına diker.

Brocklebank'in cep telefonu çalar.

BROCKLEBANK: (*telefona)* Alo... Zoe? Hangi cehennemdesin? Biz de seni arıyorduk. ... Seni merak ettik, tatlım... Özellikle ben... (*ileri geri adım atarak)* Ne demek oluyor bu? Bana söylemek istediğin bir şey mi var? O zaman bir randevu ayarlamalıyız? "Uzatmaya gerek yok, bir an önce bitirelim bu işi." de ne demek?--- nerdesin sen?

Zoe, oditoryumun arkasından girer. Cep telefonuyla konuşmaktadır ve elinde bir uzaktan kumanda aleti vardır. Aşağıdaki konuşmalar sırasında ikisi telefonda konuşmayı sürdürürler.

ZOE: (*telefona)* Düşmanla karşı sahada karşılaşmaktan ve aslanı ininde basmaktan çekinmediğimi fark etmişsindir.

BROCKLEBANK: Düşman da ne demek? Olanları konuşmak istiyorsan, ben hazırım.

ZOE: Buna memnun oldum, George.

BROCKLEBANK: Bu kadar şeyden sonra, kendini kötü hissediyorsundur.

ZOE: Daha çok, merak ediyorum. Şimdi telefonu kapatabilirsin—ne de olsa bu cep telefonları başını derde sokabilir.

Brocklebank döner ve odotoryumdaki Zoe'yu görür. Şaşırır.

BROCKLEBANK: Nasıl girdin buraya?

Zoe telefonunu kapatır. Brocklebank da.

ZOE: Günlük şifrelerin tahmin edilebilir bir düzeni var. Aptal olmadığımı sen de söylemiştin.

Zoe, oditoryumdaki konumundan kumandayla, Brocklebank'in üstüne bir spot tutar. Oyunun başında adamın ona yaptığı gibi.

BROCKLEBANK: Ne yapıyorsun?

ZOE: Bu kez bir deneme sınavı değil. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum, George.

BROCKLEBANK: Ne hakkında?

ZOE: Cerrah.

BROCKLEBANK: İstediğimiz sonuç bu değildi ama en azından sen paçayı kurtardın.

ZOE: Bizim istediğimiz sonuç neydi?

BROCKLEBANK: Amacımız onu tutuklayıp mahkeme önüne çıkartmaktı.

ZOE: Basın seni kahraman yaptı. Buna ne dersin?

BROCKLEBANK: (*spot için)* Neden şunu söndürüp buraya gelmiyorsun?

Işık onun üstünde kalır. Zoe sahneye gelir.

ZOE: Kararımı vermeden önce kafamda bazı şeyleri yerine oturtmak istiyorum.

BROCKLEBANK: Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Biraz geç olmadı mı?

ZOE: Şimdi başbaşayız ve beni bekleyen hiç kimse yok. Senin var mı?

BROCKLEBANK: Yok. Oturalım mı? (*oturur.)*

ZOE: Komiser Colombo, bütün dünyanın gözünde kahramanca bir iş başarıp suçluyu yakalamak üzereyken, küçük aptal sürtük her şeyi berbat edip zanlıyı vurur.

BROCKLEBANK: Nereye varmaya çalıştığını keşfetmeye uğraşıyorum. Sen iyi misin?

ZOE: Teşekkür ederim, ben çok iyiyim. (*es)* Ama kafamın içinde çok başka bir senaryo dolanıp duruyor. ... Anlatabilir miyim?

BROCKLEBANK: Lütfen. Bütün bu melodramatik pozların anlamı ne?... Sanırım, senin bir tatile ihtiyacın var.

ZOE: İyi fikir. Şimdi geriye soruşturmanın, Cerrah'ın, polisin içinden olabileceği kuşkusunun başladığı noktaya dönelim. Polis kuvvetlerinin içinde saklanan yalnız bir sapık.

BROCKLEBANK: Süslü bir ifade.

ZOE: Biraz sabırlı ol.

BROCKLEBANK: *(başını salar)* Tamam, sahne senin!

ZOE: Cerrah'ın, etrafındaki ağın yavaş yavaş daraldığını fark eden çok saygın ve yüksek rütbeli bir polis olduğunu hayal et.

BROCKLEBANK: Merakla dinliyorum.

ZOE: Nasıl olduysa, kendini, kendi suçlarının araştırılmasında kilit mevkiye getirmeyi başarmıştır.

BROCKLEBANK: Yapma, Zoe...

ZOE: Dikkati kendisinden uzaklaştırmayı becermiştir. Bir adım daha ileri atarak, "zanlı"yı elegeçirmeyi bile aklına koyar.

BROCKLEBANK: Peki, bunu nasıl başarır?

ZOE: İkili oyun geleneğiyle—iki ucu karşı karşıya getirir. Kendisi emprezaryo rolündedir.

BROCKLEBANK: Nereye varmaya çalışıyorsun, küçük hanım?

ZOE: Zavallı Collingwood'u esas zanlı rolüne sokar. Sonra genç bir kızı yem olarak tutar.

BROCKLEBANK: Bunu nasıl uygular?

ZOE: Collingwood'a çok ayrıntılı bir eğitim egzersizi olduğunu söyler. Bu Jerry'nin başarılı olduğu bir türdür. Kız oradadır çünkü yardıma muhtaçtır.

BROCKLEBANK: Akla uygun. Peki sonra?

ZOE: Doğal olarak Collingwood'u canlı yakalamak istemiyorsun. Kızı adamı vurmaya yönlendiriyorsun. Dinleme kayıtları bunun meşru müdafaa olduğunu kanıtlayacaktır.

BROCKLEBANK: Vay vay? Bu nasıl kaçmış gözümüzden?

ZOE: Delil ustaca hazırlanmış ve soruşturma kapanmıştır. Cerrah ölmüştür. George'a bravo.

BROCKLEBANK: Bana bak Zoe, çok ileri gittin. Bütün bunlar saçmalığın daniskası. Hiçbiri için elinde en ufak bir delil yok. Bak, seni sevmesem, kırılırdım.

ZOE: Daha bitirmedim.

BROCKLEBANK: Daha ne var? Yaratıkların istilası mı?

ZOE: Hepsi sahteydi. Collingwood'u vurduğum tabanca kuru sıkıydı.

BROCKLEBANK: Tanrım aklımı koru. Peki, nasıl morgda yatıyor, o zaman?

ZOE: Bunu çok akıllıca planladın. Hem benim adamı vurmamı sağladın, hem de Collingwood'u ölü rolü oynamaya ikna ettin. Ama kafama sonradan takıldı, adamcağız buna pek istekliydi.

BROCKLEBANK: Sence neden?

ZOE: Ben gittikten sonra başarılı bir eğitim egzersizini bitirmenin sevinciyle ayağa kalkar. Ama karşılığı ne olur?

BROCKLEBANK: Sen söyle akıllı bıdık.

ZOE: Bir kurşun daha. Bu seferki gerçek. Onu vurdun. Önceden planladığın gibi.

BROCKLEBANK: İnandırıcı olmayan bir teori. (*Zoe'nun etrafında döner.)* Ama Cerrah olsam, bu ipuçlarını bırakacak kadar aptal olabilir miyim?

ZOE: Evet, kız problem olabilirdi. Zeki olduğunu unutma. İşe başvurduğunda elli üzerinden kırk iki puan almıştı. Doğaçlamada çok iyiydi, hatırlarsan.

BROCKLEBANK: Küçük yaşta Gareth Amcanın tacizine uğradığı için, bir işi sonuna kadar götüremeyeceğini düşünmüştük.

ZOE: Kes sesini. Bu seni asla bağışlamayacağım konulardan biri.

BROCKLEBANK: Peki, öyleyse elinde olduğunu sandığı sihirli kanıt ne olabilir?

ZOE: Boş bir konferans salonunda gecenin yarısında onunla yalnız olup olmadığını söylemeyecek...

BROCKLEBANK: Öyleyse kızın blöf yapıp yapmadığına o karar verecek.

ZOE: Her zamanki gibi, risk almak gerekiyor.

BROCKLEBANK: Her durumda, kızı öldürmesi gerekir, değil mi?

ZOE: O halde kızın kıçını kurtaracağını düşünmüyorsun, öyle mi?

BROCKLEBANK: Benim tanıdığım Zoe, hazırlıksız gelmiştir.

ZOE: Belki de bu onun en büyük hatası: emri altındakileri hafife almak.

BROCKLEBANK: Zoe, Zoe, Zoe...

ZOE: Güvende olduğunu mu düşünüyor?

BROCKLEBANK: (*Zoe'nun yanına çömelerek)* Kızı öldürmek istediğini sanmıyorum. Eğer başka bir şansı varsa... Hadi,söyle bana, tatlım, nasıl bir delilin var?

ZOE: Tamam... Collingwood'un, tuzağa düştüğünü anladığı ana geri dönelim--- tabancan onun suratına doğrulmuşken, bütün yapabildiği cep telefonundaki son aranan numara tuşuna basmak oluyor.

BROCKLEBANK: Son aranan numara tuşu mu?

ZOE: Bu da onu benim mesaj servisime bağlıyor. (*es)* Çok iyi kalitede kaydediyor (*es)*detektif müfettiş Jerry Collingwood'la senin aranda geçen çok ölümcül konuşmayı. (*es)*Kelimesi kelimesine kaydedilmiş. Ses kalitesi müthiş.

BROCKLEBANK: Oh, tatlım. Bu durumu değiştirir işte.

Brocklebank Zoe'nun arkasına geçer, bir ipek kravat çıkartır ve Zoe'nun boynuna dolar. Zoe donakalır.

ZOE: Onun sen olduğunu hep biliyordum.

BROCKLEBANK: Öyle mi? Bunun kadınca bir sezgi olduğunu söyleme.

ZOE: Onun gibi bir şey. Bir adamın öpücüğünden çok şey öğrenilebilir.

BROCKLEBANK: Bunu düşünmeliyim. Benim hakkımda ne öğrendin?

ZOE: Nefesin kokuyor. İğrenç bir koku. O ölümün öpücüğüydü...

Kısa bir itişme olur. Brocklebank, kontrolü kaybetmez, onu kravatla ya masanın üstünde hareketsiz hale getirir, ya da bir sandaleyenin üstünde oturtarak arkadan sarar.

BROCKLEBANK: Kes sesini, Zoe. Ne yapacağım ben seninle?

ZOE: Canımı bağışlaman için rüşvet mi teklif edeyim?

BROCKLEBANK: Aptallaşma, bunun çok ötesindeyiz artık. Şimdi her şeyin bitmesi gerek. Ne acı.

Zoe kameraya ulaşır ve onu çalıştırmayı başarır. Brocklebank'in yüzünü ekranda görürüz- yakın çekim Cerrah.

ZOE: Geleneksel olarak tam bu noktada bana bütün bunların sebebini anlatman gerekiyor.

BROCKLEBANK: Bu gibi şeylerin nasıl başladığını kim bilebilir ki? Görevim sırasında gördüklerimin beni yozlaştırdığını söyleyebilirim. Ama gerçek şu ki, böyle bir şey, içimin derinliklerinde hep vardı, bunun heyecanı... Son bir nefes için verilen mücadele, gözlerdeki kasılmalar ve ruhunu teslim etme anı- sonrasında etin içinde gezinen paslanmaz çelik—ekmeğe yağ sürer gibi--- (*hayallere dalar gibi)* Zehirli çekirdeğin çıkarılması meselesi, bu. Benim kurbanlarıma hiç tutkuyla yaklaşmadığımı söylüyorlar... Onlar ne anlar? O aptal kızlarda hayat gücünün çekildiği anı bilebilirler mi? O şiir öyle güzelleştirir ki, o anı... (Benimle birlikte söyle, Zoe... Son kez... "Kaplan Kaplan", lütfen...

ZOE ve BROCKLEBANK: (*sakil bir birliktelikle):*

"Yıldızlar mızraklarını fırlattığında

Cenneti gözyaşlarıyla suladığında:

O eserini görünce, gülümsedi mi?

Kuzuyu yaratan mı, yarattı seni?"

Bernard, oditoryumun arkasından elinde tabancayla girer.

BERNARD: (*bağırarak)* Dur. Kıpırdama. Dur. Tam orada.

Bernard, sahneye atlar.

Bırak kızı. Zoe, iyi misin?

ZOE: Seni gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi, Bernard.

BROCKLEBANK: Cerrah, mutlaka durdurulmalı, öyle değil mi, Bernard?

BERNARD: (*Zoe'yu koruması altına alarak*) Evet, durdurulmalı.

BROCKLEBANK: Hiç açık vermemeliydim, değil mi?

BERNARD: Dosya kapandı. Kaçacak yerin kalmadı.

Bernard tabancayı masanın üstüne Brocklebank'in önüne koyar ve ona doğru iter.

BROCKLEBANK: (*yapması gerekeni anlar)* Anlıyorum... Teşekkür ederim.

BERNARD: Hadi gel, Zoe, gidelim...

Bernard ve Zoe, otomatik kapıdan çıkarlar.

Kapı kapandığında Brocklebank tabancayı alır. Konuşurken tabancayı ağzına yaklaştırır.

Işıklar kararmaya başlar.

BROCKLEBANK: "O eserini görüp gülümsedi mi?

Kuzuyu yaratan mı yarattı, seni?"

Kararır. Yüksek perdede bir silah atışı.